

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Winther, Christian.
Titel Title:	<u>Digte.</u>
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjöbenhavn : trykt paa C. A. Reitzels Forlag, 1828
Fysiske størrelse Physical extent:	154 s.

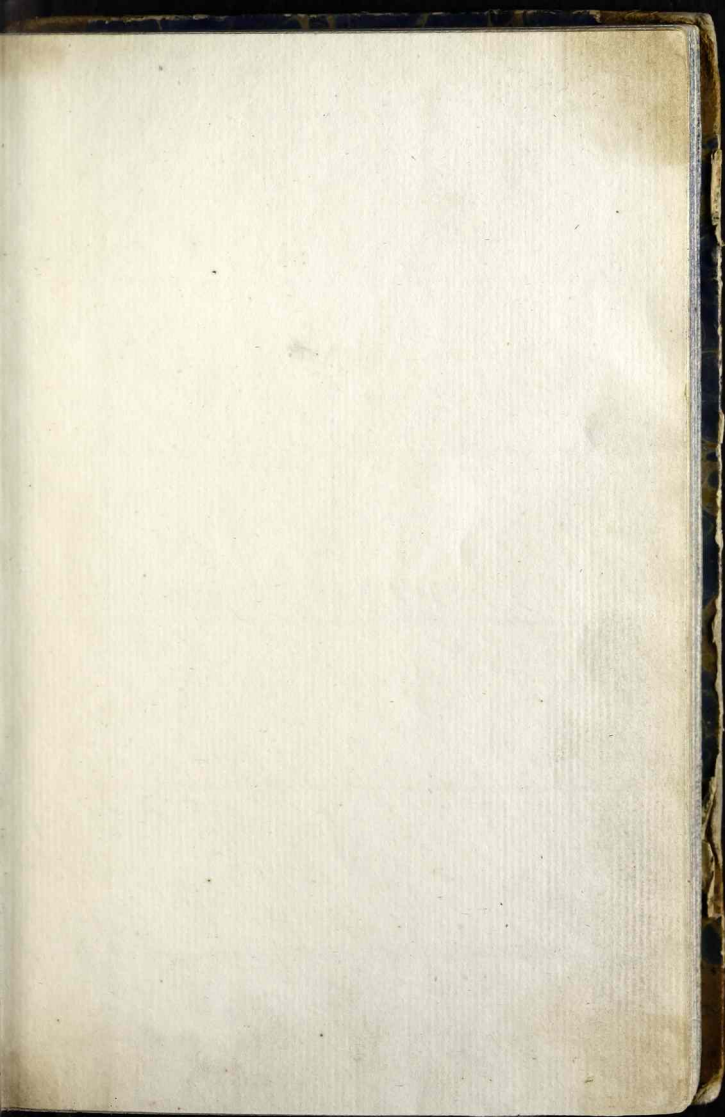
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

D i g t e

af

Christian Winther.

D i g t e

af

Christian Winther.

Kjöbenhavn.

Trykt paa C. A. Reizels Forlag
i Sabritius de Tengnagels Bøgetrykkeri.

1 8 2 8.

Indhold.

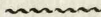

	Side
Studentervise	3.
Ekionheds Magt	6.
Fadderne synge	9.
Indskrivter paa min Søsters Rokkebrev	12.
Ellinors Søørmerie	22.
Mismod	24.
Vinterlandskab	26.
Phantafie	30.
Naar kommer Høsten?	35.
Hilsen	38.
Flyv Fugl, flyv	40.
Haandværksfanden synger	42.
O! var jeg!	45.
Afskeed	47.
Gienfyn	50.
Sonet	53.
Sonet	54.
Sonet	55.
Sonet	56.
Hoordan hun er?	57.
Bjergmænd	61.
Ranfens Datter	63.
Amor Jesuita	65.
Jeg elskte Fogdens Datter	71.

	Side
Sangeren søger sin Elskte	73.
Ridder Kalv	76.
Romanze	81.

Træsnit.

Vignet	93.
Hans og Grethe	98.
Steffen og Anne	101.
Henrik og Else	107.
Jørgen og Trine	112.
Johan og Lise	117.
Christen og Lene	122.
Evend og Inger	129.
Ashjørn og Thora	137.
Martin og Marie	144.
Erik og Ellen	149.

Studentervise.

Her under Nathimlens rolige Skygge
Vil vi, o! Frihed, dit Tempel opbygge,
Glædernes milde Pauluner opslaae;
Trofaste Brødre! Hymnen skal stige,
Stjernen skal vidne, at Ingen vil svige,
Herrer vi ere i Aandernes Rige,
Vi er den Stamme, som evigt skal staae!

Chor.

Herrer vi ere i Aandernes Rige,
Vi er den Stamme, som evigt skal staae!

Vi ere Værn om den helligste Have,
Der skal vi kraftigen pløie og grave,
Der skal vi fredeligt vande og saae;

Enige Brødre! i Sorg og i Gammen
Knytter de mægtige Baaben tilsammen,
Haven vil trives, og evigt skal Stammen
Herligen grønnes, og aldrig forgaae!

Chor.

Haven vil trives, og evigt skal Stammen
Herligen grønnes, og aldrig forgaae!

Bonde og Smand og Kriger med Sværdet,
Moret og Plougen, de staae uforfærdet,
Bygge paa Dannemarks Gjarde og Bold;
Høiskolens Sønner staae ikke tilbage,
Ogsaa vi kjæmpe de Nætter og Dage,
Driftigt vi Bogen og Pennen vil tage,
Det er de Mærker, vi føre i Skjold.

Chor.

Driftigt vi Bogen og Pennen vil tage,
Det er de Mærker, vi føre i Skjold.

Giv mig dit Haandtag, min Ven og min Broder,
Sværg mig at elske vor kjærlige Moder,
Blusser din Kind ei ved Dannemarks Navn?
Naar hendes Bud du vil øve og ere,
Den hendes Datter, dit Sind mon begjære,
Skal for din Trostels Besønningen være,
Den skal du hofte i Kjærligheds Favn.

Chor.

Trostels vi sværge, og Lønnen skal være
Trostels beredt udi Kjærligheds Favn!

Hvad vi har lovet med Hjerter og Stemme,
 Ærlige Brødre! det aldrig vi glemme,
 Selv udi Graven ei Flammen udgaae!

Stjernen, til hvem vore Hymner opstige,
 Bidne, at Ingen af alle vil svige;
 Herrer vi ere i Mændernes Rige,
 Vi er den Stamme, som evigt skal staae!

Chor.

Herrer vi ere i Mændernes Rige,
 Vi er den Stamme, som evigt skal staae!

Skjönheds Magt.

Stolt i Edens Hauge stod
 Aldam i sin Etyrke,
 Kinden varm af Ungdens Blod,
 Lofferne saa mørke;
 Kraft er i hans Lemmer sat,
 Skuldrene er' brede,
 Orkens Tiger flygter brat
 For hans Dies Brede.

See! Hyænen dristigt han
 Klapper bag dens Dre,
 Han den barske Love kan
 Ved dens Mantle føre;
 Tæmme kan han stærk og snild
 Skovens Elephanter;
 Ak! men selv han er saa vild
 Som en spættet Panther.

Men et Legem uden Sjæl
 Kun Barbarer hylde;
 Hvad er uden Gude vel
 Kraftens rige Fylde?
 Al! den er en Marmorblok,
 Før end Meislen kommer!
 Al! den er en Rosenstok,
 Uden Rosenblommer!

Herren talde, mild og god:
 Og paa Blomstertissie
 Kant og deilig Eva stod,
 Hagens bedste Lillie.
 Hendes blide Stemme led
 I hans Hjertes Mørke,
 Hendes hulde Gude brød
 Al hans vilde Stykke.

Mollig blev den stærke Mand,
 Ekthjert mon ham binde;
 Stum af Glæde stirred han
 Paa den faure Qvinde.
 Og hans Hjertes Diamant
 Blev af Elskov grebet;
 Den var raa; men hver en Kant
 Herligt blev afflebet.

Skjønheds stærke Herredom
 Blev ei Qvinden røvet;
 Lige yndig, lige from
 Har hun stedse øvet
 Alt sit søde Tryllerie
 Over Mandens Hjerte,
 Og i dette Slaverie
 Livets Værd han lærde.

Færdes han ved Bog, ved Laft,
 Under Seilets Telte,
 Spænder han for Ploog sin Hest
 Eller Sværd ved Belte,
 Qvæges han ved Sangens Pragt,
 Ved Pokaler blanke:
 Hulde Qvinde! Skjønheds Magt
 Eviigt er hans Tanke!

Fadderne senge.

Du lille Purr udi din Buggeseng,
 Og du, hans Fader og hans Moder!
 Her er vi Spillemand, et lystigt Slæg,
 Hør nu en Stund paa vore Noder!
 Med røde Roser og med Vine blaae
 Han smykket skal igjennem Verden gaae;

Ei! Ungdomstid!

Du er saa blid!

Thi lad os være Børn i Aften!

Din Moders Favn er dig et Himmerig,
 Indtil den lille Svale kommer,
 Der bringer kjønne Blomster hjem med sig,
 Og saa den glade, lune Sommer;
 Med røde Roser og med Blomster blaae
 Den vil dig Mark og Enge sødt besaae;

Ei! Sommertid!

Du er saa blid!

Alt! gid du altid favned Jorden!

Saa skal du hyde Gjæs og Høns til Gjæst,
 Og kaste Korn for dine Vænder,
 Og række Brodet ud til Faders Hest
 Med dine bitte, runde Hænder;
 De røde Æbler og de Blommer blaae,
 Dem kan den store Dreng i Træet naae,
 Ei! Ungdoms Frugt!

Lifligt og smukt

Skal du den Unges Hjerter fryde.

Naar al vor Munterhed er reent caput,
 Og vores Dines Flamme svinder,
 Da skal du springe, som en vakker Gut,
 Med dine æblerøde Kinder;
 De røde Roser og de Dine blaae
 Dem skal du vogte, at de kan bestaae;

Alt! Sorg og Strig

Langt fra ham vig,

Naar han skal ud at gaae paa Veien.

Strig kun i Vuggen du, saa høit du vil,
 Det skal jo alle raske Dreng;
 Men er du Karl, du vorde stærk og snild,
 Og from som Lammet udi Enge
 De røde Roser og de Blomster blaae
 I Skjønheds Urtebed, vi veed, de staae;

Alt! Skynd dig, pluk!

End er hun smuk,

Men snart er Ingen af jer kjønne!

Hør Dreng! een Ting* endnu du ei forstaaer,
 Det kan din Fader dig just lære:

At vorde tro den Møe, dit Hjerte faaer,
 Og Gud og Dannemark at ære;

De røde Stridsmænd og de Gutter blaae,
 De sorte Præster skal du agte paa;

Vælg, hvad du vil,

Men see kun til,

At Kjolen er lidt viid i Ermet.

Vi elske dig, din Knekt! det kan du troe,

Vort Hjerte aldrig dig forlader;

Din hulde Moder mon derinde boe,

Der boer vor vakkre Ven, din Fader.

De røde Druer og de gule, blaae

Dem skal det heller ei dig mangle paa;

Syng Venkabs Lyst

Af fulde Bryst,

Og fyr kuns i — engang imellem!

Men hvis du faaer dig snart en Søster til,

Og Christ til Daab vil hende kalde,

Mon vi her atter da med Sang og Spil,

I Præstegaarden samles Alle?

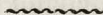
De røde Roser og de Pine blaae

Er Blomster, som saa farligt snart forgaar!

Ei! Ungdomstid!

Du er saa blid!

Ihi lad os være Børn i Aften!

Indskribter paa min Søsters Rokkebrev.

1.

Da Adam kom fra Paradiis
 Han Hest for Plog mon binde;
 Men hvad bestilte Eva vel?
 Madamen maatte spinde!

Vort Liv er kun et Rokkehjul,
 Som Skjæbnens Fod mon træde;
 Frem og tilbage, op og ned
 Gaaer Livets Sorg og Glæde.

Net som min Finger lister ned
 Den blege Hør af Rokken,
 Saa piller Tiden Nar for Nar
 Et Haar af Ungdomsloffen.

Vor Lykke er en Kjempe beld,
 Han sjelden lar sig binde;
 Men fanger jeg ham kun i Veld,
 Saa skal han for mig spinde.

Nu syger Sneeen Hjør og hvid
 For Vintrens barste Vinde;
 Mit Lærred skal til Sommertid
 Som Sne paa Blegen finne.

Du leer nok ad mit Noffebrev?
 Ja, lee du kun, min Kjære!
 Er Spas ei nok? — Skal der da strax
 En [dyb Betydning være?

2.

See her vort Livsens Skuespil
 I flere skønne Acter:
 Først Barnet i sin Ammes Arm
 Med Skraal og søre Jagter.

Saa flæber Drengen ved sin Bog
 I en kortærmet Kjole;
 Han kryber treven som en Snegl,
 Naar Veien gaaer til Skole.

Nu Elsk'en som en Kaffelovn
 Mon sulke dybt og hvæse;
 Han digter med Beemodighed
 Om Herferindens Næse.

Soldaten, fuld af Eed og Pral,
 Med Fjedre og Galloner,
 Han jager efter Vrens Skum
 I Gabet af Kanoner.

En Embedsmand, saa rund og rød,
 Med velfornemme Blikke,
 Med Appetit og vise Sprog
 Han veed sig snildt at stille.

Saa Hr. Hieronymus med Stof,
 Med Brillen og med Hue,
 Med Pengeposen og med Brøl,
 I Klub og hos sin Frue.

Et Pigebarn paa otte Aar,
 Som græder for lidt Sukker,
 Hun har sig alt en Kjæreste
 Iblandt sin Søsters Duffer.

En Jomfrue, nylig confirmert,
 Gæst intet andet sandser,
 End Lafontaine, Maaneskin,
 Og Rudolph Bays Romanzer.

Den unge Kone iler glad
 Fra Censomhed og Hjemmet;
 Nu hersker hun, nu har hun travlt
 At faae sin Husbond tæmmet.

Matronen med sin Kaffeløp
 Og med sin flebne Tunge,
 Hun bruger Snuus, hun spørger Nyt,
 Og aver skrappt den Uge.

Fra Oldemoders Lænestol
 Regjeres hele Hjorden;
 Hun gjør Partier, stifter Fred; —
 Men gjør hun ogsaa Orden?

Den sidste Scene aabner sig,
 Den anden Barnealder,
 Som mangler Tænder, Dine, Smag;
 Og derpaa Døkket falder.

3.

Januar.

Kolde Gubbe, Januar!
 Alting stivner for din Nænde;
 Verden sover, kun i Storm
 Træet høres høit sig vaande.

Februar.

Evenden kjører Pigen rask
 Hen ad Søens blanke Glæde,
 Stjæler sig et Kys til Løn; —
 Herregud! hvad kan det skæde?

Marts.

Martsviolens søde Dufte
 Løkker Blikket fra det Høie;
 Vil du Jordens Skatte naae,
 Vdmngt du til Jord dig høie!

April.

Herregunst, Aprilsveir
 Ofte vil sin Farve bytte;
 Evigter dig det smukke Skin,
 Skjul dig i den lave Hytte.

Maj.

"Denne Maaned er et Kys,
 "Himlen kjærligt Jorden giver,
 "Til et Pant, at den en Brud,
 "Snart en frugtbar Moder bliver."

Juni.

Milde Vinde vække op
 Spirer, som i Jorden blunde;
 Nattergalen kommer snart
 Til de lovbedakte Lunde.

Juli.

Drengens Hjerte fryder sig;
 Men hvor kan det andet være?
 Træet boier Armen selv,
 Vyder ham sin gule Pære.

August.

Lystigt Meiejernet klang,
 Markens gyldne Skjæg blev raget;
 Vognen sukker ved sit Læs,
 Og vor Rigdom gemmer Taget.

September.

Gode Nanke! Himmelhøst
 Speiler sig i hver din Drue;
 Stryk os paa vor kolde Jord
 Med din skjulte Gaddomslue.

October.

Morgenvinden vifter koldt,
 Baaden fiernt paa Søen dandser,
 Fiske blank i Solens Skjær
 Spræller med sit Sølvspandser.

November.

Skovens Fugle tie stil,
 Sneen jevnt paa Sletten falder,
 Bøssen knalder, Hunden gjoer,
 Hjorten falder, og Hornet kalder.

December.

Her er Aarets Punktum sat,
 Bladet maae vi atter vende;
 Julen er et Udraabstegn,
 En Rosin i Poljens Ende.

4.

Veileren paa viden Jord
 Stædes i en svar Ulempe,
 Heel forskjelligt Daabnet er,
 Som ham Seiren skal tilskjempe.

Polen.

See den tappre Terzka, peent
 Han i Amors Baand sig fester;
 Af Dombrovkas lille Skoe
 Hendes Staal han ydmygt drikker.

Rusland.

Russen reder Seng i Enee
 Udenfor den Lilles Kammer,
 Til Cathinkas Marmorbryst
 Nøres vil af Ivans Jammer.

Sverrig.

Toran! søde svenske Gut!
 Kors hvad Sødhed paa din Tunge!
 Sødt din Ulla leer derad,
 Hun er sød, den søde Unge!

Tyrfiet.

Selim stryger glat sit Skjæg,
 Skyder op sin høie Hue,
 At Zelinda bag sit Slør
 Kan hans stolte Pande se.

Spanien.

Don Rodriguez i den lune
 Sommernat med Sværd og Fither
 Dølger for sin Isabella
 Elskovs Længsel, sød og bitter.

Frankrig.

Paa sit Knæ Monsieur Dorval
 For Madame Celie man skrifte;
 Siirligt faaer han Ridderflag
 Ved et Svip af hendes Vifte.

Italien.

Med Sonetter, Blikt og Gul,
 I Theater og i Kirke,
 Stræber Pietro usfortroden
 Rosas Hjertelaas at dirke.

Tydskland.

I den raske Wiennervals
 Hermann sin Dortehea svinger;
 Hymen kommer svævende
 Paa Musikens bløde Vinger.

England.

William har sin Sanny kjøbt
 Hift paa Torvet udi Dover;
 Og hvad gav han? — Bagatel!
 Fire Pence og lidt derover.

Indien.

Uncle maa, før Nariko
 Ham med Fryd om Halsen,
 Lægge ned for hendes Fod
 Hundred' fiendske Pandeskaller.

Danmark.

Jens til Baren frier paa dansk,
 Det vil sige, snart paa engelsk,
 Fransk og tydsk og spansk og polsk,
 Indisk, russisk, snart paa — bengelsk.

5.

Jeg var en Jomfru saa rank og skøn,
 Min Kjortel var af Silke grøn;
 Regnskyen mon over mit Hoved gaar,
 Med lyseblaae Vine jeg saae derpaa;
 Jeg var saa glad alt paa min Viis,
 Men hvorlænge var Aldam i Paradiis?
 En Flok af Piger med lystig Sang
 En Dag kom ud i min grønne Bang,
 De redte mig strax stor Sorg og Bæ,
 For sidste Gang fik jeg Himlen see;
 Thi de rusted og reev mig fra mit Stæde,
 Mit unge Liv jeg maatte lade.
 De sankt mig ned i dyben Søe,
 Jeg spredes og veires saa tør somt Høe,
 Saa lægges jeg paa den gloende Rist,
 Af Ilden svies min Krop forvist,
 Saa brydes og brages mine Lemmer spæde,
 Deraf de fange stor Hjertensglæde.
 De føre mig til en Sværdedands,
 Og flette min Krop i Knude og Krands;
 Med hvassse Tænder de kjæmme mig ret,
 At jeg maa vorde subtil og net.
 Jeg tjener paa Noffens Hoved for Haar,
 Til Jomfruen Fingre i mig faar.

Hun napper og snoer mig; jeg er ei seen,
 Men skynder mig ned paa den snelle Teen,
 Jeg haspes og koges, og naar jeg er vundet,
 Jeg bliver i Bæven rendt og bundet;
 Paa Spolen med Skjotten jeg løber om Kap,
 Men fanger dog mangt et vældigt Nap.
 Jeg lægges paa Græsset ved Sommertid,
 At Solen kan farve mig melkevid;
 Men tages jeg bort fra den grønne Eng,
 Da pryder jeg snart en Brudeseng,
 Snart Gravens Skræt jeg lærer kjende, —
 Og saa er mit Levnetsløb til Ende.

Ellinors Sværmerie.

Under Granens mørke Grene
 I min Faders Urtegaard
 Tæt ved Kirkemurens Stene
 Sidder jeg saa tidt alene
 I den faure, grønne Vaar.

Naar saa Solens Glammeloffer
 Dufte ned bag Høi og Krat,
 Helligt klinge Taarnets Klokker,
 Linden mildt i Vinden rokker
 Med sin brede Skyggehat.

Over Mattens høie Himmel
 Vandrer Maanen, klar som Guld,
 Og bag Taagens matte Strimmel
 Synes mig, at Stadens Brimmel
 Vinker mig saa underfuld.

Nattergalen flaaer sin Trille
 Ufkyldsreen og veemodstung;
 Alt! hvi kan jeg, skjøndt jeg vilde,
 Ei de dybe Sukke stille?
 Jeg er dog saa frisk og ung!

Anelser og Ungdomslængsel
 Fylde underligt min Barm,
 Hjertet banker i sit Fængsel,
 Bittre Fryd og søde Trængsel
 Farver Kinden luevarm.

Taaren perler i mit Øie,
 Og den er saa tung og stor,
 Over Mark og Dal og Høie
 Iler veemodsfuldt mit Øie,
 Og jeg veed ei ret, hvorfor?

Dog jeg troer: bag Fremtids Dække
 Staaer en Scene, lys og fri,
 Grønne Blomster vil den række,
 Længslen dysser, Glæden vække
 I sin fulde Harmonie.

Und mig da den søre Glæde,
 Sukket flæber i mit Bryst;
 Mens min Længsel er tilstede,
 Lad dens Dug kun Rosen væde,
 Disse Taarer er min Trøst.

M i s m o d.

Hvor tomt mit Hjerte! at hvor øde!
 Min Himmel er saa dunkelgraa,
 Ei Nattergalens Toner søde
 Kan mere mig til Sjælen gaae.
 Hvor mat og usel selv min Klage!
 Der er ei Gnist af Kraft tilbage,
 O! gid jeg under Mulden laae!

Jeg har ei Fryd, jeg har ei Smerte,
 Jeg kan ei Blomstens Duft forstaae,
 Og Tornen stikker ei mit Hjerte,
 Thi det har reent forglemt at slaae!
 Mig Livets stærke Verelsfange
 Gjør hverken freidig eller bange,
 Den indre Streng de ikke naae.

Naar mine vakke Venners Glæde
 Mig lokker fra min stille Braae,
 Maa Rankens purpurgyldne Bæde
 Som Vand mig over Tungen gaae,
 Og deres Haandtryk, deres Blikke,
 Saa ærlige, dem kan jeg ikke
 Som fordum ærligt svare paa.

Der var engang en herlig Pige
 Som kjærligt mig i Diet saae;
 Det Blik var da mit Himmerige,
 Thi Himlen selv var ei saa blaa!
 Nu kan i hendes Børnegruppe
 Den usle, kolde, unge Gubbe
 Med slukt Erindring roligt staae.

Ei Alvor, Etjæmt, det Vittre, Søde,
 Ei Dag, ei Nat med Stjerner smaa,
 Ei freidigt Liv, og ei det Døde
 Kan bringe Hjertet til at slaae;
 Hvor mat og usel selv min Klage!
 Der er ei Gnist af Kraft tilbage, —
 O! gid jeg under Mulden laae!

Vinterlandskab.

Sneen dækker Mark og Mose,
 Skoven staar saa mørk og bruun,
 Blank i Vest gaaer Dagens Rose
 Bort af Vintrens blaae Paulun.

Taushed boer paa Eng og Høie,
 Stjernen tindrer klart i Luft,
 Hver en Buss har lukt sit Pie,
 Hver en Stilk har gjemt sin Duft.

Alle Blomsterbørn derude
 Cove nu saa sødt og tæt,
 Ei den hvide Buggepude
 Trykker deres Mandedræt.

Poppelsilens Hoved hælder
 Takkefuldt, med Sneer belagt;
 Al, den drømmer vist, — hvad gjælder?
 Om sin rige Sommerdragt!

Det er mørkt i Skovens Sale,
 Og mens Natten er saa stil,
 Lyder Jægerhornets Tale,
 Al! hvem mon det taler til?

Jægren staaer ved Deguens Bølg;
 Mon han er paa rette Spor?
 Mon nu hyer en Barm er rolig,
 Som bag disse Bægge boer?

Møllehjulets Larm forsummer,
 Kulden binder Elufens Fald;
 Hanen gaser, Koen brummer
 I den lune Winterfald.

Glittigt i den lille Stue
 Træder Pigen Møffens Hjul;
 Nødbigt brænder Lampens Lue,
 Kaffelovnen buldrer huul.

Karlen staaer ved hendes Side:
 "Reis dig, Lise, fra din Stol;
 Thi paa Kroen, maa du vide,
 Har vi Fløiter og Fiol."

Ned fra Herregaards-Alleen
 Farer frem et Kanetog,
 Ud det slynger sig paa Sneen
 Som en broget Manglefnog.

Først Grevinden med Gemalen,
 Saa en Frokensfare Fjøn,
 Gouvernanten sidst i Halsen
 Kjører der med Provstens Søn.

Her bag Skoven hos Baronen
 Er der Lystighed og Bal,
 Blanke Lys i Lyskronen
 Lindre fra den høie Hal.

Dreiede de brede Drer
 Hjorten staaer ved Skovens Brænt,
 Undrende hvad Klang den hører
 Vakt udi dens stille Hjem.

Men af Fiskedammen kræver
 Nu sin Mad den hvide Maag;
 Dog fra Gadet ei den hæver
 Isens faste, tunge Laag.

Ynglingen paa blanke Skoiter
 Svæver frem i krumme Sving,
 Vinden om hans Drer fløiter,
 Men han ændser ingen Ting.

Hisset i det lyse Kammer
 Venter ham et lystigt Lag,
 Latter, Sang og Vinens Flamme
 Og Tobak og Favnetag.

Mens han Maalet kjæk forfølger
 Kraftigt flistende sin Fod,
 Svømmer gjennem Lustens Vølger
 Sangen listigt ham imod.

"Vivat Bacchus! stolte Herre!
 Maadigt gjæst vor lille Flok;
 Til at prise dig, desværre
 Gindes aldrig Tunger nok!"

Men jeg stod paa Kjempehøien,
 Stirred over Egnen hen,
 Hvad jeg stued med mit Die,
 Tegned jeg med Blæk og Pen.

Phantasie.

Hil dig, deilige Møe! du stolte Datter af Jutland!
Dybt sig boier i Stov din Tjener, cimbriske Skjoldmøe!

Hist fra din Fødestavn, over Kattegats Bølger, de grønne,

Hid gjennem Stadens Larm sig trængde dit Nytte saa
venligt,

Prisende høit dit Navn og høit dine tusinde Kunster,
Mange som Havets Sand, hyer blank som Stjernen paa
Himlen!

Aldrig saae dig mit Øie; men Øret drak saa begjærligt
 Hver en Tone, som klang, berømmende dig og din Ynde;
 Hvert et Ord var en Gnist, den slog i mit Bryst som
en Lynild.

Lædte hver Draabe Blod, der bruser igjennem mit Hjerte,
 Gav mig et høiere Liv, et Liv, jeg før ei har levet,
 Glemte er den sundne Dag, en blankere Sol er oprunden!
 Ligt toner min Sang; thi Strængene taler om dig jo:
 Hil dig, deilige Møe! du stolte Datter af Jutland!

Dybt sig boier i Støv din Tjener, cimbriske Skjoldmoe!

Ne! hvi stiller os da den hjerghoie Bolge, den
fortblaae!

Gid jeg kun aandede hist den Luft, som kvæger dit Hjerte,
 Al! som fylder din Barm, og hæver de svulmende Bryster,

Kunde jeg høre din Røst, og varmes i Pinenes Straalhav:
 Tidligt, før Vaarsolen steg, vi roede paa blinkende Hav:
 fjord,

Meded' med Silkesnor, os hældende ud over Vaaden,
 Eller vi droge et Vaad, os støttende fast paa vort Godblad,
 Talde saa siden i Noe paa Bredden de sprællende Fiske.

Hornet kalder til Jagd, alt snuse de kobbledede Hunde;
 Kom, o! Huldeste kom, din Ganger vrinsker i Gaarden,
 Bygget let som en Hind, og tygger den skumhvide Mælk,
 Stolt af at bære dig frem over Mark, gjennem Skov,
 ind i Krattet!

Kom, lad mig løfte dig op: — ha! søde, kostbare Byrde!
 Naak jo kneiser du der med de hvide, viftende Strudsfejer
 Høit paa den sorte Hat, ned strømme de bølgende Lokker.
 Hen over grønne Eng vi tumle de vælige Heste,
 Skyggen modtager os da; gjennem Busk og Løvark
 med Næsen

Gare vi flink afsted; — hør! Bøssen knalder ved Mosen,
 Jægerens vilde Raab, og Glam af de sporende Hunde!
 Hjorten, han faldt i sit Lob, og Donerne have vi fundet
 Fulde af spættede Fugle, nu Krumhornet raaber os:
 kom! kom!

Vel da, vi flynde os hen, hvor Druen perler i Glasset,
 Druen, som fødtes i End paa Spaniens brogede Høie!
 Sæt dig i Græsset her, hvor Egen hvælver sin Krone;
 Jægere, støder i Hornet! min Dronning hæver Pokalen!

Maatte jeg, yndige Pige, blot eengang kysse din Læbe,
 Gaae dit smukke Liv, — mit Hjerte siger det forud, —
 Vistnok drak jeg en Ruus, at aldrig meer jeg blev ædru!

Her, mit Hjertes Møe! jeg rækker dig rullede Blade,
 Komne fra Cubas De; see, tænd dem, Elste, ved Arnen!
 Altsfor salige Blade! I kysse de friske Læber,
 Vist er' I bedre end jeg: den Salighed slukde mit Liv ud!

Hjemad ride vi nu, og Vestens Blade med Virak
 Hvirvle som hvidblaae Skyer bagefter de travende Hopper.
 Aftenroden i Vest, som farved din Lof og dit Ansigt,
 Sank udi Havets Skjod, da let du sprang af din Ganger.

Læg din fjedrede Hat, og slæt dine kulsorte Lokker,
 Hift i den funklende Sal man venter dig, Hulde, med
 Længsel.

Stolte Møe! du hersker i Tonernes Rige som Dronning,
 Lokker af dreiede Ror og af spændte Strænge, — o!
 Trolldom!

Hjertegribende Klang, liig Alfernes Stemmer om Natten.
 Dybt i mit Bryst stærkt toner din Gjenklang; underligt
 flager

Der Hoboernes Nøst, som Elskerens venlige Natsang,
 Hornet sulker saa dybt, det tyder den Længsel, mig tærer,
 Og Violinens Stræng mit Elskovsliv og min Flamme;
 Contrabassen gaaer sin faste, stadige Grundgang,
 Klinger udi min Varm, som Trostfab, evig og fioldfast.
 Brusende Bisaldsraab dig møde fra Læbe til Læbe:

Hil dig, deilige Moe! du stolte Datter af Jutland!
 Dybt sig boier i Stov din Tjener, cimbriske Skjoldmoe!

Hører du hisset alt de spillende Toner af Fløiten?
 Vil du, Bedste, som jeg, saa svæve vi ned gjennem Nækken,
 Og din ringede Lok vil vifte om Lilier og Roser;
 Eller vi slynge os rundt i Valsens svævende Sogang,
 Du, en fyrig Komet, fordunkler med Straalen hver Stjerne.
 Salighed, af uden Maal! du hviler dig her i min Arm

trygt,

Læt ved mit bankende Bryst; — du hører, det banker
 af Længsel?

Nei! du er rolig og glad, mig evigt min Lue fortærer!

Dækket faldt fra mit Blik; jeg stod i Natten og
 drømde

Alt! den listigste Drøm, nu tier min Harpe forfærdet.
 Ene stander jeg her, og stirrer mod Himlen og Stjernen,
 Strækker min Arm imod Vest, og favner kun natlige
 Windpust.

Vist over Land, over Søe, bring hende mit Suk og min
 Klage!

Alt! hun ændser dem ei, hun ahner jo aldrig min Elskov!
 Mølig du stormende Bryst, mit bankende Hjerter sov sødt
 kun!

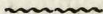
Fryd dig, at du i Sang de pinende Qvaler kan lindre,
 At du ved Harpens Stræng kan tolke, hvad evigt du lider,
 At du kan prise den Moe, som aldrig Diet har stuet,—

Syng ved Dag og ved Nat af fuldeste Bryst hendes

Priis da:

Hil dig, deilige Moe! du stolte Datter af Jutland!

Dybt sig høier i Støv din Tjener, cimbriſke Skjoldmoe!

Naar kommer Høsten?

Naar Pidsken den knalder,
 Og Posthornet skralder,
 Og kalder Studenten, din Kjærest, herfra,
 Naar Bognen forsvinder,
 Og Taaren den rinder,
 Mit søde, lille Hjerte! hvad tænker du da?

Du sidder bag Rude,
 Og lytter histude
 Til Klangen, som døves af tusende Vind;
 Snart intet du hører,
 Dit Die du tørrer,
 Mit søde, lille Hjerte! og tørrer din Kind.

Naar Storkene reiser,
 Og Asteren kneiser,
 Og viser med Pral os sit stribede Blad,
 Jeg kommer tilbage; —
 Saa stand's da din Klage!
 Mit søde, lille Hjerte! du skal være glad!

O! grad dog ei mere!
 Gaae ned at spadseere,
 Hvor Kirsebærtræet neddrysser sin Pryd;
 Der var det, vi lofte
 Hinanden saa ofte,
 Mit søde, lille Hjerte! al Elskovens Fryd.

Jeg sidder ved Kroen
 Hos Bækken paa Broen,
 Og skriver dig Vers, imens Aftenen er smuk;
 I Vølgernes Rinden,
 Og Luften i Linden,
 Mit søde, lille Hjerte! jeg hører dit Suk!

Og alt som du sukker,
 Jeg tænker, du plukker
 En blomstrende Stjerne med Fingren itu:
 "Han elsker af Hjerte,
 Med Længsel og Smerte!"
 Mit søde, lille Hjerte! hvad tænker saa du?

Lad Blomsterne alle
 Kun visne og falde,
 Snart Høsten frembærer i Hjortelens Flig
 Af Frugterne søde
 De gule, de røde,
 Mit søde, lille Hjerte! for dig og for mig.

Dem skal vi saa plukke,
Og alle de smukke,
Al Høstgudens Rigdom skal du nyde heel;
Men hvad som kan saare,
Hver Torn og hver Taare,
Mit søde, lille Hjerte! skal være min Deel!

Hilsen.

Alt! du sidder fjernt derude
Midt i Vintrens raae Natur,
Gjemt bag Vindvets blanke Rude
Som en Nonne i sit Buur!

Lille, ranke, blonde Pige
Med den rosenrøde Mund,
Snart vil Storm og Sne bortvige,
Baaren vaagne af sit Blund.

Blusser da, min fine Lillie!
Du saa varm i Vintrens Slud,
Da vil vist paa grønne Lillie
Baaren kaare dig til Brud!

Alt jeg seer hans Hofmænd ranke,
Rose, Neglik og Viol,
Hyacinthen og den blanke
Tubaroses gyldne Skaal.

Paa din Vandring vil de skimle
Rundt om deres Dronnings Fjed,
Og af dine Dines Himle
Drikke Himlens Salighed.

Dog — saalænge Jis vil bære
Over Soen til din Bo,
Skal mig Sorgen ei besnære,
Men mit Hjerte have No.

Jeg vil i din Skjønheds Sommer
Slukke al mit Hjertes Tørst;
Naar din Brudgom, Vaaren, kommer,
Mig det vorder Winter forst.

Flyv Fugl, flyv.

Flyv Fugl, flyv over Furesøens Bove!
 Nu kommer Natten saa sort,
 Alt ligger Sol bag de dæmrende Skove,
 Dagen den lister sig bort;
 Skynd dig nu hjem til din fjedrede Mage,
 Til de guulnæbbede Smaa;
 Men naar i Morgen du kommer tilbage,
 Siig mig saa alt, hvad du saae!

Flyv Fugl, flyv over Furesøens Bølge,
 Stræk dine Vinger nu vel!
 Seer du to Elskende, dem skal du følge,
 Dybt skal du speide deres Sjel.
 Er jeg en Sanger, saa bør jeg jo vide
 Kjærligheds smigrende Lyst,
 Alt, hvad et Hjerter kan rumme og lide,
 Burde jo tolke min Røst.

Flyv Fugl, flyv over Furesøens Nislen,
 Kjærlighed kalder dig hjem;
 Sæt dig nu kjønt mellem Lørbuskens Hvielen,
 Syns saa din Kjærlighed frem!
 Kunde, som du, jeg i Etheren svømme,
 Veed jeg nok, hvor gif min Flugt;
 Jeg kan i Lunden kun sukke og drømme,
 Det er min Kjærligheds Frugt.

Flyv Fugl, flyv over Furesøens Bænde,
 Langt, langt bort i det Blaae!
 Eensomt i Skoven ved fjerneste Strande
 Seer du min Favre at gaae.
 Gulbrune Loffer de flagre i Vinden,
 Let er hun, rank som et Ar,
 Diet er sort, og Roser har Rinden,
 Ak! du kan kjende hende strax!

Flyv Fugl, flyv over Furesøens Brusen,
 Dybt drager Natten sit Sul!
 Træene hviske med ængstelig Susen,
 Hils Godnat med et Buf!
 Har du ei lyttet til mangesold Smerte
 Selv hos den fjedrede Flok?
 Siig et Godnat til mit bævende Hjerter!
 Siig det, du veed det jo nok?

Haandværksbenden synger.

Lille Cathrine!

Hvi var du det deilige Haar,
Som dig om Kinderne flaaer

Glindsende blødt?

Siig mig, er det ogsaa Net?
Fange mit Hjerte i Net!

Nu har det slagret sig træt,

Ja! næsten dødt!

Lille Cathrine!

Du viisde den spædste God,
Hvor som i Dandsen du stod

Den sidste Gang.

Liflig du var for Sind,

Kjærlighed listed sig ind,

Mens jeg i Tonernes Vind

Henrykt dig svang.

Lille Cathrine!

Hvor trofast jeg favnede dig!

At! men det gavnede mig

Dog jo kun lidt!

Rigtignok var du saa mild;

Ja men dit venlige Smil

Lændte i Hjertet en Ild,

Men kun i mit.

Lille Cathrine!

Nu kommer vel Baaren med Grønt,

Evinger sin Gane, saa skjønt

Blomsterbrodeert;

Jeg vil i Lundene gaae,

Fuglene hører jeg paa,

Hjertet vil hoppe og slaae

Om og geneert.

Lille Cathrine!

Saa spørger jeg Kufferen ad

Hist mellem Bogens Blad:

Naar skal jeg døe?

Svarer den: det skal du snart!

Tænker jeg: det var da rart,

At du dog før din Depart

Saae denne Møe!

Lille Cathrine!

Naar skal vi nu samles igjen?

Glemmer du gandske din Ven,

Inden vi sees?

Naret omdreier sin Rok,

Du har forgjettet mig nok,

Da kommer Beileres Flok,

Ja vel en Snees!

Lille Cathrine!

Jeg elsker dig inderligt omt!

Det har du aldrig vel drømt,

Alt! men kun jeg!

Snart vil jeg sige dig det,

Pige! forstaaer du mig ret,

Da skal jeg lystig og let

Gle til dig!

O! var jeg!

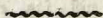
O! var jeg Kammen i dit Haar!
 Med disse Loffer gyldne, rene,
 Som volde dybe Hjerteskaar,
 Jeg, prydet med Gulkondas Stene,
 Mig kunde inderligt forene; —
 O! var jeg Kammen i dit Haar!

O! var jeg Kjeden om din Barm!
 Hvor skulde jeg mig smidigt føie;
 Jeg blev da vist saa elskovsvarm,
 At Sneen smelted, og dit Øie
 Du vilde kjærligt mod mig boie;
 O! var jeg Kjeden om din Barm!

O! var jeg Uhret ved dit Bryst!
 Da maatte jeg jo med dig vanke;
 Med evig fod urolig Lyst
 Jeg kunde mod dit Hjerte banke,
 Og lytte til din skjulte Tanke; —
 O! var jeg Uhret ved dit Bryst!

O! var jeg blot den lille Hund,
 Som hviler ydmygt ved din Side,
 Da kysed mig din Rosenmund,
 Du loffed mig med Ord saa blide,
 Du klapped mig med Hænder hvide; —
 O! var jeg blot din lille Hund!

Men jeg er ei din lille Hund,
 Jeg funkler ei som Kam i Haaret,
 Mig kysser ei din Rosenmund,
 Du har som Lænke mig ei baaret;
 Og, skjonde du har til Død mig saaret,
 Jeg er dig mindre end din Hund!

Afskeed.

Der staaer et Huus paa Ejellands De
Imellem to grønne Linde;
Ved Porten en ledde Hund mon gjoe,
Dg over den mørkegrønne Soe
Der gaae de svale Vinde.

Hos Døren sidder en gammel Mand,
Han har saa hvide Lokker;
Han lukker sammen sin Bog paaastand,
Dg tager op sin Kjæp af Sand,
Dg venligt mod mig rokker.

I Stegerset gaaer den travle Biv,
Dg gaaer hun let som Hinden;
Hun bærer de Nøgler ved sit Liv,
Dg nynner saa smaat til Tidsfordriv,
Dg klapper mig peent paa Kinden.

I Stuen sidder min unge Brud,
Jagt hun, den Rosenlue!
Hun er saa rank som et Poppelstod,
Hun er den deiligste, ved Gud!
Mit Dies Lys monne skue.

Der var en Dag, jeg sagde Adieu
 Til dem og den hulde Datter,
 Til Hunden og til den grønne Søe;
 Jeg reisde bort fra Sjellands Øe; —
 Naar skal jeg see den atter?

"Adieu, adieu! du blonde Møe,
 Adieu! du gamle Qvinde!
 Du djerve Olding, du maa ei døe!
 Jeg kommer igjen til den blanke Søe,
 Jeg glemmer jer ingensinde."

Saa gik jeg over Heden brat,
 Jeg hvile mit Hoved ved Lue;
 Skjøndt Stormen visted' med sin Hat,
 Og Duggen faldt i skumle Nat,
 Ei sludtes mit Hjertes Lue.

Med Suk jeg op paa Bognen sprang,
 Da Solen udstak sin Hjerte;
 Skjøndt Pidsken knaldede, Hornet Klang,
 Det dovede ei den Længselsfang,
 Som spillede i mit Hjerte.

Vær trofast Pige, jeg er dig tro,
 Hvorhen min Fod saa vanke.
 Al! i min Barn, — det veed du jo! —
 Dit Contrasei skal venligt boe,
 Og stadigt i mine Tanker.

Thi gjentmer Sjællands Blomstervang
 Et mere trofast Hjerter,
 End det, som digtede denne Sang,
 Saa gid jeg synge sidste Gang
 Min Elskovs Fryd og Smerte!

S i e n s y n.

Saa stod jeg da paa Sjellands Strand,
 Det var saa længe siden!
 Til Soen med sin grønne Rand,
 Og til min ranke Lillievand
 Jeg skyndte mig, som Tiden.

Min Længsel brændte paa min Kind,
 Hoit sprudled' Hjertets Kilde;
 Jeg sneeg mig gjennem Haugen ind,
 Da skreeg en Ravn i hoi en Lind; —
 Han meende mig det ilde!

Jeg ind i Haßfelsingangen treen,
 Her maa hun sikkert være?
 Paa Bænken sad hun med end Een,
 Ham kysfed hun bag Hækkens Green,
 Og kaldte ham sin Kjære.

Jeg slog det sidste Elfskovsblif
 Med Veemod paa min Skjønne,
 Paa hendes Dines Luedrif,
 Og paa det gyldne Haar, hun fik,
 Den Rose i det Grønne!

Men da jeg tog saameget Mod,
 At titte ind bag Qvissten,
 Og see det fine Mælk og Blod,
 For hvem den Lille mig forlod, —
 Saa var det Contoristen.

Jeg lod dem sidde og gif bort,
 Og skrækked dem slet ikke;
 Mit Aandedræt blev kun lidt kort,
 Og Taaren steg, saa det blev sort
 Som Nat for mine Blikke.

I Kjøkkenet jeg traf Mama
 Ved Stegen og ved Ragen:
 "Min Gud! hvor kommer De dog fra?"
 Og Fruen var saa fornem da,
 Hun tog mig ei om Hagen.

Mit Hjerte var saa fuldt af Gru,
 Men det blev meget værre;
 Selv Sproget var forandret nu,
 Og hvor det før var Du og Du,
 Der kaldte de mig Herre.

De gav mig Biin og lissig Mad,
 Høibords blev jeg placeret;
 Men som vi nu kring Dugen sad,
 Og langede til blanke Fad,
 Det var dog saa generet.

Min Taare ned i Glasset fald,
 Jeg kunde ikke for det;
 Den Viin, som før var mild og sød,
 En Malurtstrøm til Hjertet gjød,
 Og qualte voldsomt Ordet.

Den frogne Fornemhed, jeg saae,
 Den havde reent forstemt mig;
 Jeg ilede ud, hvor Hunden laae,
 Han havde med sin Lænke paa
 Dog ikke gandske glemt mig.

Af Corrig blev jeg takkesfuld
 Til Kirkegaarden drevet;
 Den gamle Mand, som laae i Muld,
 Han var mig vistnok blevet huld,
 Ifald han havde levet.

Det var da de tre lange Aar
 Med deres dunkle Gaader!
 Naar os et Glimt af Haab opgaaer,
 Vi stakkeles Menneſker, vi spaaer; —
 Men Een er kun, som raader.

S o n e t.

O! hulde Sønn, du naadigt dig forbarme!
 Saa fast du mig i dine Lænker binde,
 At glad jeg skuer Liv og Lys at svinde,
 Med dem forgaaer jo al min Sorg og Harm;

Du bære mig i dine bløde Arme
 Til Drommens Land, hvor ingen Taarer rinde,
 Hvor min trolose Ven jeg tro kan finde,
 Han trykker der min Haand med vante Varme;

Der drilles Glemsels Væld af fulde Skaalet,
 Kun Glædesfulk fra lette Hjerter iler,
 Og Salighed om alle Læber straaler;

Der evig Fred paa hver en Pande hviler,
 Der er min Elskte mild; kun der hun taaler,
 O! sjældne Fryd! at jeg til hende smiler!

S o n e t.

Jeg glemme Dig? Hvorhen sig Diet vender,
 Jeg skuer svage Glimt af dine Ynder:
 Din purpurøde Kind, naar Dag begynder,
 Dit Afkkeedsblik, naar Solens Afkkeed brænder;

Som Lilien er din Barm, de hvide Hænder,
 Og Maanen mig dit Die fromt forkynder;
 Men intet lignes kan i Nord og Sønder
 Al! ved dit Hjerte, naar man ret det kjender!

Jeg glemme Dig? nei altfor dybt jeg føler
 I Barmen end den Brand, som intet kjøler,
 Skjøndt du saa grusomt med min Smerte leger:

Som en Magnet jeg mod min Stjerne peger,
 Du straalers høit, jeg sjunket er i Støvet:
 Du er den røde Frugt, og jeg er — Lovet.

Sonet.

Som naar en Draabe, født i Morgenrøden,
 Selv i sit Fald med tusind Farver praler,
 Og blank i Muslingdyrets Varm neddaler,
 Som ubevidst modtager Ætherføden;

Og føler snart saa stærkt den indre Gløden,
 At Skallen sig som Himmelbuen maler,
 Men dog sin Stat med Livet dyrt betaler,
 Thi Perlen bliver moden først med Døden; —

Saaledes er min Elskov i mit Hjerte
 En himmelsk Draabe, der med alt det Gode,
 Som Jord og Hav og Eden har i Eie,

Fortærer Livets Kraft, men trods sin Smerte
 Dog lader mig i hellig Bellsyft gløde,
 Indtil den strækker mig paa Gravens Leie!

S o n e t.

Og da mit Hjerte saa var dødt, og stille
 Det nedlagt var i Brystets Sarkophage,
 Paa Kistelaaget Sorgen sad tilbage,
 Den stirred fælt med sine Blik, de visde;

Men bort fra Stedet vandrede den lille,
 Den kjære Flok af mine Glædesdage,
 Som sortindhyullet og med Vemodsklage
 Paa Graven havde tømt sin Taarekilde! —

Da løb et sødt: Vaagn op! — Og Sorgen flyede,
 Det kom fra hende, som jeg ikke nævner,
 Fra hendes Dines Straaler Dagen gryede;

Op kraftigt Hjertet foer af Dødens Drage,
 I Livets Kamp det atter freidigt stævner,
 Og hver dets Daad skal kun om hende tale.

Hvordan hun er?

1.

Hun skildres ei med Pen og Blæk,
 Det føler jeg med salig Smerte;
 Men disse svage, usle Træk
 Skal dog nok røre mangt et Hjerter.

2.

Naar hun blandt ældre Piger staaer,
 Er hun saa smuk, som det er trolig,
 At Psyche var i Ungdoms Vaar,
 Da hun blev ført til Amors Bolig.

3.

Hun staaer iblandt de Yngstes Flok
 Som Julens Engel, der fra Himlen
 Til Barnet bringer Glæde nok,
 Men selv den Gladeste i Brimlen.

4.

Hun er saa ung, som Rosens Knop,
 Der viser os det stærke Nøde,
 Og just vil sprænge Bagret op,
 For ret i Elfsøvs Sol at gløde.

5.

Mig er hun ei for ung og varm!
 Nei, det er just min største Lykke;
 Jeg hende da med mandig Arm
 Skal til mit unge Hjerter trykke.

6.

Men tænk Dig hendes Diekast!
 Som Aftenstjernens Elskovsminer,
 Naar den med sod, urolig Hast
 Bag Solens Natteleie triner.

7.

Hun har et Smil omkring sin Mund,
 Som naar en Lilie fra sin Stengel
 Seer mildt sig selv paa Kildens Bund,
 Og tænker: det er Liliens Engel!

8.

Borherres Himmel noies jo
 Med Dagens Gaffel, Mattens Kjerte!
 Jeg seer paa een Gang Stjerner to,
 Som gjør en Himmel af mit Hjerte.

9.

Med en Tilskuers hele Ild
 Jeg hendes Blikke tidt udponser,
 Og seer et Elskovsfuespil
 Bag hendes Dines Silkefrindser.

10.

Eaa reen som Vaarens Rosenfyer,
 Eaa sorgfri gaaer min Elskerinde,
 Og ahner ei det Eventyr,
 Hun spiller i min Barm, herinde!

11.

Skal vi da slutte vor Contract?
 Jeg Romeo, Du Giuliette?
 Vi spille til den fjerde Act,
 Den femte vil vi reent udslutte.

12.

Staaer hun mig fjern, hver Blomst jeg seer
 Som svage Glimt af min Veninde;
 Er hun mig nær, mit Die meer
 End alle Blomsters Pragt kan finde.

13.

Hun synger ei, — det vide vi, —
 Men hendes Røst dog er, paa Ære!
 Et fromt Musikacademie, —
 Der skal mit Hjerte gaae i Lære.

14.

Hun dandser ei; men det er godt,
 Fra Himlen troer jeg, hun maa stamme,
 Og hæved hun saa Foden blot,
 Saa fløi hun vistnok med det Samme.

15.

Ekjondt jeg med Niim ei kan faae Bugt,
 Som jeg til Navnet vilde lænke,
 Er det mig selv et Vers, saa smukt,
 Som nogen Sanger kan udtænke.

16.

Den lille, ranke Lillievaand,
 Hvis Blade er to hvide Hænder,
 Mit Hjerte holder i sin Haand,
 Og det er derfor, at det brænder.

17.

En Tid hun gik med sine Haar,
 Og lod dem slagre yndigt vilde;
 Men nu hun dem i Fletning slaaer,
 At Ingen flere sig skal hilde.

18.

Jeg fangen er; men som en Gud
 Kan jeg med gyldne Lænker bramme,
 Og slipper jeg end aldrig ud,
 Saa er det saamæn og det Samme!

19.

Jeg kunde gjerne blive ved
 At male fort, ifald jeg vilde;
 Men det blev Digternes Fortræd,
 Jeg tomde deres Billedfilde.

20.

Men samler jeg den store Sum,
 Betragter jeg den hele Pige,
 Er hun et sødt Mystorium,
 Som ingen Tunge kan udsige.

Bjergmænd.

Vi grave dybt i sorten Muld,
 Vi Jordens Hjerte saare;
 Det er det klare, lyse Gulb,
 Som flyder i hans Aare;
 Vor Jord den er en gammel Mand,
 Og meget maa han trælde,
 Stjondt stum, dog mangen hugger han
 Mon sære Sagn fortælle.

Saa dybt, hvor Klippens Fodder staaer,
 Man horer Vandet trille,
 Der vander nu den mørke Gaard
 Den evigt kolde Kilde;
 Den klinger som et Orgelspil,
 Og aldrig Stemme skifter, —
 Naar Piberne man lytter til,
 Da er det Klippens Rister.

Vel ingen munter Sol vi har
 I vores travle Kube,
 Fra Schachten straaer Falken klar
 Med i den dunkle Grube;
 Der skuer man det froene Glar,
 I Mulmet ud sig strækker,
 Hvor ingen Gist sig svunget har,
 Hvor ingen Frøer grækker.

Langt inde i den graae Granit
 Der boer den gamle Drage,
 Vi Bjergmænd høre hende tidt
 At klynke huult og klage;
 Vel tusind Aar hun ruge maa
 Paa Flintens skarpe Kanter;
 Thi udaf Flinten kan hun faae
 De klare Diamanter.

Vi kjende Herrens høie Magt
 Udi vor travle Hule,
 For ham, hvem Alt er underlagt,
 Man kan sig aldrig skjule;
 Ham see vi her saa godt, som I,
 Der hist har lyse Dage,
 Kun ham alene frygte vi,
 Og see os ei tilbage!

Barkens Datter.

Naar Druens smækkre Moder
 Har fostret Dattren ved sit Bryst,
 Og i de blanke Kloder
 Sig speiler Himlens Lyst:
 Da springer hun fra Lovets Ekjold,
 Hvor hun har siddet tryk og bold,
 Og hver en lystig Broder
 Hun fanger strax i Vold.

Det er en deilig Pige,
 Hun luer frisk med fyrigt Mod,
 De runde Bryster stige
 Med dristigt Ungdomsblod;
 Naar Diet sender ud sit Lyn,
 Eia! det er et herligt Syn!
 Hver Sorgens Sky maa vige
 Fra Mandens Diebryn.

Hun farer ei med Lempe,
 Hun er saa stærk som Herkules,
 Med Tusind kan hun kjæmpe, —
 De synke hen som Græs.
 Hver Feigheds Slave gjør hun fri,
 Og hendes søde Tryllerie
 Et Hjertes Storm kan dæmpe,
 Til yndig Melodie.

Et Kys hun skænker Alle
 Saa sødt, saa fast ved Nat og Dag,
 Med Jubel kan man falde
 I hendes Favnetag.
 Hun tager Alting overters,
 Hun vender Graaden om til Skjers,
 Paa hendes Navn vi kalde
 I Toner og i Vers.

Men skøndt hun trygt i Armen
 Os knuger ret med kjærlig Lyst,
 Ei kjoles Trostelsvarmen,
 Som huses i vort Bryst;
 Hun lærer os saa søde Ord,
 Som aldrig før er hørt paa Jord,
 Hun drager frem af Varmen
 Hvert Elskovssul, der boer.

Griff op! og lad os tomme
 Den Trylledrik, det Jomfrublod,
 Da skal vort Hjerte svømme
 I en elyske Flod;
 Hun freder Kundskabstræets Rod,
 Hun er vor Elskov ei imod,
 Og saligt kan vi drømme
 Ved hendes Altars Fod!

Amor Jesuita.

Jeg laae i Græsset nys,
 Og saae hver Lilie
 Saae Sommerfuglens Rys
 Imod sin Villie;
 Mens Biens Læber hang
 Ved Blomsterdusken,
 Jeg horde Fuglesang
 Bag Rosenbusken.

Men ogsaa hordes der
 En sagte Hvidsken;
 Da listed jeg mig nær
 Til Tamarisken,
 Og drog saa jevnt med Glid
 En Green tilbage; —
 Men aldrig nogentid
 Har jeg seet Mage!

I Buskens indre Bryst
 I grønne Skygger,
 Hvor Nattergalen tyst
 Sin Nede bygger,
 Der stod en lille Knegt
 Med gule Loffer,
 Og Busken ved hans Vægt
 Saa sagte rokker.

Han stod med fine Been
 I Stammens Kloster,
 Mens paa en løvfuld Green
 Sin Arm han løfter;
 Hans Vinger vare blaae,
 Med Guld isprængte;
 I Busken Kogret laae,
 Og Buen hængde.

Han smilte skjelmst og smild;
 Men knap jeg taalde
 Den underfulde Ild,
 Som Diet straalde.
 En lille Staal af Guld
 Stod ved hans Side;
 Men, hvoraf den var fuld,
 Maa han nok vide.

Ned i den gyldne Staal
 Han dypped Pilen,
 Og saae paa grumme Staal
 Med sølsom Smilen;
 Hans Øie vogted paa
 En Fuglerede,
 Hvor tvende Unger laae,
 Og peeb dernede.

Han tog med nænsom Haand
 Paa deres Tunger,
 Og skar for Talebaand
 De spæde Unger;
 Han strog dem begge to
 Med Sødt om Munden;
 De rysted sig; — da loe
 Han høit i Lunden.

Den gamle Nattergal
 Sad saa andægtigt,
 Og hørde, hvor hans Præl
 Var sølt og prægtigt;
 Hun tænkte vistnok paa,
 Da hun var Unge,
 I Skolen maatte gaae,
 Og lære sjunge.

"En Gud", han sagde, "er
 "Nu eders Amme,
 "Thi jeg vil skjænke jer
 "Min høie Flamme;
 "Mit Guddomsprog, mit Bud
 "Jeg eder lærer,
 "Og sender jer saa ud
 "Som Missionærer.

"Den anden Fugleæt
 "Maa ogsaa lære,
 "Men kommer dog ei ret
 "Til nogen Tre!
 "Men I er af det Slags,
 "Som vist kan høre;
 "I kommer alle strax
 "I Mesterlere.

"Min Bitterhed er fød,
 "Min Qual er Glæde,
 "Og det er Sorgens Død
 "For mig at græde,
 "Den Sød skal I udstrøe
 "I Svendens Hjerte,
 "Oplære hver en Moe
 "I Elskovs smerte.

"Naar eensomt Svenden gaaer
 "I Elskovstanker,
 "Ved Vindvet Pigen staaer,
 "Og Hjertet banker;
 "Hun seer jo nok hans Bei
 "I mørke Fjerne,
 "Men aabner Vindvet ei; —
 "— Hun vilde gjerne!" —

"O! slaae da sødt og net
 "I Foraarsdalen,
 "Saa hvidsker Menneſket:
 "Hør Nattergalen!
 "Og paa mit store Navn
 "Vil Alle raabe,
 "Og under Livets Savn
 "Paa mig kun haabe.

"Da vorer stolt omkring
 "Min Magt paa Jorden;
 "Og da gaae alle Ting
 "Først ret i Orden;
 "Thi det er Sorgens Død
 "For mig at græde;
 "Min Bitterhed er sød,
 "Min Qual er Glæde!"

Jeg gysde ret derved, —
 Han fløi med Latter,
 Og paa sin Nede ned
 Sprang Fuglen atter.
 Nu veed vi da bestemt,
 Bag Lovets Gitter
 Der præke luunt og gjemt
 De smaa Jesuiter.

Jeg elskte Fogdens Datter.

Jeg elskte Fogdens Datter,
 Hun var mit Hjertes Lyst,
 Paa mit Ansigt boede Latter,
 Og Freden i mit Bryst.

Da kom en fremmed Herre,
 Som min gamle Fader slog;
 Han gjorde det end værre,
 Min Kjærest fra mig tog.

Det var en grusom Smerte,
 Dog qualte jeg min Graad,
 Dybt sad udi mit Hjerte
 Den bittere Smertens Braad.

Net som den vilde Jæger
 Jeg søgte Skovens Nat,
 Der hvor i Klostens Væger
 Sig sænker Strømmen brat.

Der mødte jeg min Fiende,
 Ham, som min Kjærest tog,
 Og som min gamle, blinde
 Og syge Fader slog.

Han paa den ene Side
 Ved steile Afgrund stod,
 Og mellem os den stride,
 Den vrede Gjeldets Flod.

Da trued' ham min Næve,
 Jeg viisde ham min Glindt,
 Da saae jeg ham at bæve,
 Og tumle ned fra Klint.

Jeg dræbde ham jo ikke!
 Det var hans egen Synd,
 Der lod ham Døden drille
 I Strommens dybe Dynd.

Nu er jeg lystig atter,
 Men det er Satan til Lyst,
 Naar paa Fjæset staaer Latter,
 Men Helved i mit Bryst.

Sangeren søger sin Elskte,

Sommerdagen er saa varm,
 Skoven høligt vifter,
 Jeg med Sitheren i min Arm
 Gaden langsomt skifter;
 Her blandt disse høie Straae,
 I de milde Vinde,
 Vil jeg Tanken lade gaae
 Alt til min Sjæls Veninde.

Alt, da du forlod mig brat,
 Mørk og tom blev Tiden;
 Gjennem Bjerg og Dal og Krat
 Har jeg søgt dig siden.
 Ingen Klippe var for steil,
 Elskov har mig baaren;
 Alt jeg altid end tog feil,
 Det mindes jeg ved Taaren.

Og jeg søgde dig, mit Savn!
 Ved hvert Klosters Døre;
 Mangen Fremmed fik dit Navn,
 Sode Navn at høre:
 Og paa Troubadurens Viis
 I de Herresale
 Maatte jeg jo til din Priis
 Med Dig og Elffov prale.

Og jeg sang et evigt Qvad
 Om dit Dies Pile,
 Naar i Grannedal jeg sad
 Ved Kulsviermile.
 Men naar Søvnens bløde Haand
 Gjorde tyst derinde,
 Hvidsked Drommen til min Aand:
 "Engang du dog skal finde."

Hissset, hvor i snevre Dal
 Veien sig mon boie,
 Hæver sig en Cathedral
 Med sit Spiir det hoi.
 Røde Tage ligge tyst
 Om den mørke Kjempe;
 Auelsten udi mit Bryst,
 Den kan jeg ikke dæmpe.

Naß jeg gaar i Gaden ind,
 Diet faar ei Hvile,
 Og bag en Boutiks Gardin
 Seer jeg hende smile;
 Ind jeg styrter: "søde Brud!"
 "Kunde du mig glemme?"

Men hun træder fremmed ud:
 "Min Mand er ikke hjemme."

Ridder Kalb,

Kong Wolmer stod i Halle,
 Og deelde Borg og Land
 Til sine Hovmænd alle,
 Det bedste som han kan.
 Heel naadigt Drotten boier
 Sit Hoved aldenstund,
 Mens Skjelmerie og Loier
 Det spiller om hans Mund.

Han gav dem hver et Stykke,
 Og lagde Skjemt dertil;
 De priisde deres Lykke,
 Og takked ham med Smil.
 Den nordre Stump af Landet
 Han gav til Æske Brok,
 Han sagde: "Kryb i Sandet,
 Da har du Huusly nok."

"Hvor Ræv og Ulv skal bygge,
 Der trives sjelden Gaas,
 Og derfor skal I rykke
 Hver i sin egen Baas.
 Men liden Morten Due,
 Glyv kjønt til Nalholm op,
 Sid der paa grønne Due,
 Og byg i Bøgens Top!

"Hvor skal vi Galten sætte?
 I Krogen kan han boe!
 I hedder Søg med Rette,
 I har saa hoas en Klo;
 Søhanerne I gribe
 Ud fra det sikkre Næs! —
 Til Kalv jeg giver Ribe,
 Der kan han gaar paa Græs."

Men Ridder Kalv blev arrig,
 Han smadsked med sin Mund:
 "Den Mundfuld den var karrig,
 Guds Død! er jeg en Hund?"
 Han daskede paa Sværdet,
 Som slingred ved hans Laar:
 "Jeg springer over Gjerdet,
 Og til de Lydse gaar!"

Han svang sig paa sin Føle,
 Og lod til Holsteen staae,
 Den hele Rideskole
 Maa Hørset gennemgaae.
 Der meldte sig den Gjæve
 I Bredens vilde Huus:
 "Hvad synes I, Hr. Greve!
 Om mig og Riberhuus?"

Grev Gerhard fra sit Sæde
 Sig reisde da paa Stand,
 Han tog med Hjertens Glæde
 Imod den danske Mand!
 Han gav ham tvende Slotte,
 Dertil det røde Guld,
 Saa Ridderen vel maatte
 Ham vorde troe og huld.

Men Breden spandt, og Anger
 Tog Huus udi hans Bryst,
 Hans Falk og Hest og Sanger
 Var ham ei meer til Lyst.
 Med Rynker over Panden
 Han sidder taus og tør,
 Det Randersøl i Kanden,
 Det glider ei, som før.

Kong Wolmer sad i Halle,
 En Dvæld paa Koldinghuus.
 Med sine Hovmænd alle,
 Og tomde gyldne Kruus,
 Da skraaler hoit Drabanten,
 Som foran Salen staaer:
 "Nu kommer saa min Sandten
 Hr. Ridder Kalv i Gaard."

Ind traadte han i Salen
 Med hjerteknuste Blik;
 Heel dirrende var Talsen,
 Meer krob han, end han gik;
 Han neied sig med Smerte,
 Og kyssed Kongens Slæb,
 Han var saa flau om Hjerte,
 Og han var bleeg om Næb,

"Hr. Konge! vær mig naadig!
 Min Daad den var jo fræk,
 Og jeg var altfor graadig,
 Derfor lob jeg jo væk;
 Men jeg har ikke sovet
 I Holsteen, skal I see,
 Jeg bringer næst mit Hoved,
 Jer stolte Slotte tre."

Sit Ansigt Drotten boier,
 Og tier aldenstund,
 Mens Skjelmerie og Løier
 Sig kruser om hans Mund.
 Han rafde Fredspokalen
 Ham med sin egen Haand;
 Saa treen han frem i Salsen,
 Og trak paa Emilebaand.

"Og her, I Hovmænd kjære!
 Hvad jeg nu sige vil:
 Den Kalv er paa, min Ære!
 Dog værd at lægge til.
 Som Kalv han løb fra Baasen,
 Men som en mægtig Ko
 Han hjemad satte Kaasen
 Med stærke Kalve to."

R o m a n t e.

Hvor Fjeldets Graner lude
 Ned mod Hardangerfjord,
 Der vugger sig en Skude,
 Og knager med sit Roer;
 Som Kjøbmandsfildt der vaier
 Paa Stang et prægtigt Skind,
 Hvori de Store pleier
 I Nord at søbes ind.

Den unge Skipper sætter
 Tungfindig Haand paa Kind,
 Knap Diet op han letter
 At see til Byen ind;
 Med Hatten paa sit Dre
 Og Haanden i sin Barm
 Han forrigfuld mon hore
 Paa Byens muntre Larm.

Da vækker ham en Stemme
 Af Længselsdrommens Magt;
 "Hvor har du, Skipper! hjemme?
 "Og hvad er vel din Fragt?
 "Du ligger her alt længe,
 "Og har ei solgt din Last?
 "De norske Herrers Penge
 "Maa sidde grumme fast!

Den Skipper sprang paa Stranden
 Med Hatten i sin Haand;
 Men Grefrygt for Manden
 Fast bandt hans Tungebaand.
 Ham stod paa Panden præget
 Et stolt og mægtigt Sind,
 Skjøndt al hans Pragt var skjæget
 Af Solv omkring hans Kind.

"Hvor Hekla stolt sig løfter
 "Mod Odins høie Sal,
 "Og hvor i Bugten snoster
 "Den drabelige Hval;
 "Hvor Maagehæren dukker
 "Det sølverblanke Bryst,
 "Mens hule Brænding sukker
 "Omkring den steile Kyst;

"Paa Island stod min Bugge,
 "Og der jeg vorde op;
 "Der leged med sin Duffe
 "Saa fin en Lilielkno;
 "Men da den blev en Lillie,
 "Og Duffen var itu,
 "Da boied Greias Villie
 "Til mig den Favres Hu.

"Lad Skaptaajokul prale
 "Med solbestraalte Sneer,
 "Jeg kjender Høi og Dale,
 "Hvor der var meer at see;
 "Lad Heklas Flamme true,
 "Det er saa grum en Ild;
 "Jeg veed en anden Lue,
 "Saa stærk, — men dog saa mild!

"I disse blide Flammer
 "Et trofast Hjerter flaaer,
 "Og i hvert Hjertekammer,
 "Jeg veed, mit Billede flaaer.
 "Ung Astrid er min Glæde,
 "Saa let som Slettens Naar,
 "Stolt kan hun Væven træde,
 "Og Harpen kan hun flaae.

"Men — Ornen har sin Nede,
 "Sølvkilden er dens Kruus,
 "Dens Bildbrad gaaer paa Hede,
 "Og jeg — har knap et Huus!
 "Og derfor frygted længe
 "Jeg hendes Faders Trods;
 "Thi han har mange Penge!
 "Han har saa meget Guds!

"Som Fjord af Eildestimen
 "Af Sølv er Kisten fuld,
 "Saa blank som Nordlysstrimen
 "Er alt hans røde Guld;
 "Hans Hjorder hyidne Marken,
 "Og Havet bær hans Seil;
 "Guldfisken gaaer i Parken,
 "Og Huset er af Tegl.

"Han sad just i sin Stue
 "Ved Kruus og Dærebord,
 "Da jeg af Elfsøslue
 "Gremfjogde mine Ord.
 "Dog var han from, den Gamle,
 "Han bad mig sidde ned,
 "Og da han saae mig famle,
 "Hjalp han mig selv paa Gled.

"Til Astrid vil du beile?
 "Det har vel megen Hast?
 "Først maa du Skuden seile,
 "Og sælge mig en Last;
 "Men har du solgt med Tre,
 "Og bragt mig gylde Tut,
 "Skal hun din Hustru være;
 "Men ikke før, min Gut!"

"Jeg foer som Skyens Glente
 "Ad Havets vaade Bei;
 "Men Astrid faaer nok vente,
 "Thi Sjalmar kommer ei!
 "Nu længe hun ved Rokken,
 "Og spørger Veir og Vind,
 "Og seer paa Karvestokken
 "Med Taarer paa sin Kind.

"Her har jeg ligget længe,
 "Og har ei solgt min Last;
 "De norske Herrer's Penge
 "Maa sidde grumme fast;
 "Og Freias Barm er isnet
 "Ret som en Vintersky;
 "Thi alt mit Haab er visnet,
 "Hun gav det intet Ly!"

Det sukkeð han saa saare,
 Og bandt sit Hættebaand,
 Og torrede sin Taare
 Med Bagen af sin Haand;
 Men Gubben, sejndt han sendte
 Ham et alvorligt Blik,
 Med Trøst hans Mod optændte
 Dog venligt, før han gif.

"Erfjæld ei de høie Guder,
 "De raade altid godt!
 "Kuns ufrie Mand bebuder
 "Ved Taarer sig og Spot.
 "Bliv her indtil i Morgen!
 "Tidt kommer Lykken brat,
 "Og ender freidigt Sorgen,
 "Som Dag den skumle Nat!"

Alt dybt bag Vestens Bølge
 Sig fjæled Matten sort,
 Og hendes Stjernesølge
 Jeg Odins Die bort;
 Da spidsed Hjalmar Dre;
 Til Ludurhornets Klang
 Godt Floiten lod sig høre,
 Saa Dal og Fjelde sang.

En Sværm til Havnen iler
 Af Fruer og af Mænd,
 Huldt Jomfrukinden smiler,
 Og strunk er hver en Svend.
 Den stolte Klare kneiser;
 Men som et Spiir paa Slot
 Frem udi Flokken reiser
 Sit Hoved Norges Drot.

Med ad hans Skuldre glider
 Et kostbart Purpurkrud,
 Paa Silkefossen strider
 Den norske Love prud;
 Den røde Krone hviler
 Omkring hans tunge Hjelmt,
 Saa listeligt han smiler
 I Skjæg, den gamle Skjelmt.

Han hæver lydt sin Stemme
 Med al sin Manddomsmagt:
 "Hvor har Du, Skipper hjemme?
 "Og hvad er vel Din Fragt?
 "Du ligger her alt længe,
 "Og har ei solgt Din Last,
 "De norske Herrers Penge
 "Maa sidde grumme fast!"

Med Undren da sit Die
 Paa Drotten Hjalmar slaaer:
 Normannafongen hoie
 Er Gubben fra i Gaar!
 Af Fryd hans Hjerter hæves,
 Han hilser ham med Tugt,
 Og prøver, men forgjæves,
 At sige noget smukt.

"En Kaabe gad jeg bære
 "Af dine Graaværkfind,
 "Den kan mit Skildt jo være,
 "Jeg har et fredsomt Sind;
 "Spring ned i Din Kabytte,
 "Og rør kun flink Din Krop!
 "Nu vil vi Kaaber bytte,
 "Det gaaer vel lige op?"

Ung Hjalmar sprang paa Trappe,
 Og iilde op med Hast;
 Han bar en Graafelds Kappe
 Med udsyret Bræm og Kvast.
 Den var just af de ægte
 Med langstrakt Kongeslæb,
 Ved Kraven var en Hægte
 Af gyldne Ornenæb.

Fra Drottens Skuldre svære
 Med Purpurfloden svandt;
 Og Hjalmar hiin med Ære
 Omkring den Herre bandt.
 Men da den staalgraae Kappe
 Han prisde høit med Ord;
 Hvor blev de Hovmænd rappe!
 De fulgde strax hans Spor.

Heel mangen Bjørn begjærde
 At tee sig fromt i Sind,
 Og mangt et Ulvehjerte
 Slog bag et Lammeskind;
 Den fine Jomfruhage
 Krob i den bløde Uld;
 Snart var ei meer tilbage,
 Og Hjalmar — fik sit Guld.

Men da han næste Morgen
 Vandt op sit hvide Seil,
 Med Hjertet løst af Sorgen
 Han skreeg fra Skudens Speil:
 "Hver trofast Svend og Pige
 "Og hver en Handelshavn
 "Befignet bør udfige
 "Kong Harald Graafelds Navn!"

Træsnit.

Wo sich vier Arme geschloßen in ein,
Die süße Freude die Sonne überschlein:
Da wird gedrucket von zwein Herzen so nah',
Laub war nie so dünne, daß Statt man funde da.

Christian von Samle.

1111333

Vignet.

~~~~~

Troer ei, at Elfsøvs Gud kun boer
Blandt Grever og Baroner;
At kun ved Hoffers Dandseher
Han reiser sine Throner!
Troer ei han kjøler kun sit Mod
Paa Fyrster og Prindsesser;
Ei stedse for saa kostbart Blod
Han sine Pile hvædser!
Ei altid spænder han sit Garn
Bed lumske Intriguanter
For adelige Pigebarn
Blandt Onkler og hos Tanter.
Nei han, som vækker stor Alarm
Bag Oberstens Vattering,
Han taaler ingen rolig Varm
Bag en gemeen Mondering.

Han rammer Hjertet nok saa vist,
 Hvor Pels og Badmel værne,
 Som Bryftet under sin Battist,
 Hvor Skjoldet er en Stjerne; —
 Og sigegodt den fulde Varm,
 Fordulgt i uldne Troier,
 Som den, der smulmer hvid og varm
 Bag Lysl og Silketøier.
 Han styrker vel den Riddermand,
 Som intet Spær kan rokke,
 Han drager ham til Skrankens Mand
 Ved Damens blonde Lokke; —
 Men Bondens Knos ved Høstens Tid
 For Ridderen ei viger;
 Han strider tidt en adel Strid
 For alle smukke Piger.
 Den ene kroer sig ziirligt, omt
 I sine gylde Lanker;
 Den Anden spørger uden Skromt,
 Hvad Pigebarnet tænker.

Thi vil jeg flye fra Stadens Muur,
 — At sige kun figurlig —
 Og male Landets frie Natur,
 Thi den er saa naturlig.
 Her strider ingen Hertug frem

Som i de smaa Noveller,
 Her har ei Dues og Grever Hjem,
 Prindsesser ikkeheller;
 Ei Lorden med Samascher paa
 Sin Elskovsqual forkynder; —
 Nei, de, som paa min Scene gaar,
 Er jevne, danske Bønder.
 Og Scenen? Er den ikke smuk?
 Al! under Lovets Bue
 Der lyder dog et Elskovsuf
 Meer hønt end i en Stue.
 Høft paa, at Nattergalens Hjem
 Er mellem Løv og Grene,
 Paa Landet svulmer Rosen frem,
 Og Lilierne, de rene;
 Biolen venligt leger Skjul
 Ved Bakkens klare Bøve,
 Og Solen vælter blank sit Hjul
 Høit over tauske Skove;
 Af Maanens omme Diefkast
 Kan Slettens Piger lære; —
 Jo, her staar Amors Tempel fast,
 Hvor kan det andet være?
 Han boer i Skov, han boer i Dal,
 Han sig i Hytten sniger,
 Han flager i den mørke Stald,

Og gjæffer Bondens Piger.
 Jeg saae den lille Gud, min Tro!
 Hvor Hyrdehornet klinger,
 Der sad han paa en Mallekoe,
 Og slog med sine Vinger.
 Jeg saae ham tidt ved Bryllupsfærd;
 Det var saa kjont at seue;
 Han var, som han var hjemme der,
 Og klar steeg Falkens Lue
 Naar Jordens Sommerdragt er gjemt,
 Han har ved Juledandse
 Sin Glæde; thi jeg veed bestemt,
 Han knytter mange Krandsse.
 I Vaarens lysgrønne Lund,
 Hvor Bulkar staaer i Alynge,
 Han lærer Pigens røde Mund
 Et Elfskovsqvad at synge;
 Den vilde Jæger i sin Skov
 Til Sangen jo maa lytte,
 Han standser, lader sine sit Nov,
 Og vorder selv et Bytte.
 Sirenen soler sig paa Steen
 Med sine hvide Brynster,
 Hun har en Stemme sød og reen,
 Med Sang hun sig forlyster.
 Imens hun fletter Haarets Guld,

Sig Volgen sagte vugger,
 Thi Elskov, heed og længselsfuld,
 I hendes Sange sukker.
 See Fiskerpigen roer i Land
 Bag Bugtens grønne Banker,
 Hun staaer og lytter tyst paa Strand,
 Og synker dybt i Tanker;
 Hun rores ved det hulde Qvad,
 Hun græder, Barmen hæves,
 Sin Haand hun rækker ham, der bad
 Saa længe og forgjæves!

Af disse Elementer faa
 Med Ydmyghedens Stempel
 Jeg bygger, — hvis jeg ellers maa, —
 En Floi til Gudens Tempel;
 Og i den lille Hal vil jeg
 Iblandt saa meget andet
 Ophænge Jer et Contrafæi
 Af Kjærlighed paa Landet.

Hans og Grethe.

"Naar Kulleren den sover, og Nattergalen slaar,
 "Naar natlige Skygger gjennem Haugegangen gaar,
 "Kom da bag Præstens Lade ved den hældende Piil,
 "Der skal du, Hjertensven! see din Elskedes Smil."

"Saa gaar vi ned ad Gyden mellem vilde Roser smaa,
 "Og sætte os i Baaden, hvor de klare Bølger gaar;
 "Saa seile vi til Den, hvor vort Lysthuus er sat,
 "Der favnes vi og kyskes den hele Sommernat!"

Saa talde hun en Morgen, og ind ad Døren sprang;
 Jeg gik til Ploug og Harve; men Dagen var saa lang!
 Jeg saae kun hendes Bulle med Solverlænken paa,
 Det røde Stoffeskjørt og de Fodder pene, smaa.

Det hvide Særkærme hoit om den trinde Armt,
 Og Silkekædet hang løst om min Piges Barm;
 Det gav jeg hende selv til Markedsgave nys,
 Og derfor gav hun mig det første søde Kys.

Da Solen nu var nede, og Kræet bragt i No,
 Og hele Byen slumred', da stod vi begge to
 Bag Præstens store Lade ved den hældende Piil,
 Der stued' jeg saa hentykt min Elskedes Smil.

Saa gif vi ned ad Gyden mellem vilde Roser smaa
 Og satte os i Baaden, hvor de klare Bølger gaar;
 Vi landede paa Den, hvor vort Lysthuus er sat,
 Der vilde vi jo kyskes den hele Sommernat.

Jeg slyngede min Arm om hendes smækkre Liv,
 Jeg ønskede: Gud give, du var min Egetviv!
 Og mens vi langsomt vandrede henad den grønne
 Grund,
 Jeg kysseb' hendes Pæ, hendes Kind, hendes Mund.

Vi talede saa sagte de søde Elfskovsord,
 Og stode ofte stille paa den dugfulde Jord,
 Men da vi kom til Huset paa Møllebækkens Rand,
 Da traadte frem af Busken vor gamle Herremand.

"Jeg hørde fra mit Vindue, at her var Stevnet sat,
 "Her vilde I jo kyskes den hele Sommernat?
 "Hvi vover I alene at gaar i Natten ud?
 "Naar eders Engel sover, da vaager Elfskovs Gud.

"For unge Hjerter stiller han Nettet træng og snild,
 "Og dem, han ikke fanger, dem skyder han med Pils;
 "Og Pilen, af! den brænder, den er dyppet i en Gift,
 "Og siden efter haanligt kun beleer han sin Bedrift.

— "Husk ei dit Dienbryn, min valkfne Ungersvend!

"Græd ei, du kjonne Pige, alt for dit Hjertes Ven!

"Jeg være vil den Engel, som vækker jer til Liv:

"Vær du min troe Fordalster, — og du hans Ægtevis!"

Steffen og Anne.

Lidt uden for vor By ved det røde Bangeled
 Paa den svulmende Banke der boede Steffen Smed;
 Saa tæt ved Veien staaer hans Smidie og hans Huus,
 Med de blankeste Vinduer og med Blomster i Krus.

Naar Aftensolen slog sit Blik mod Havet ned,
 Og vort Kirketaarn og Husene de rødmede derved,
 Han hvile sine Arme paa Dorens grønne Bræt,
 Og stued' ned i Dalen, og blev dog aldrig træt.

Der boer en vakker Pige; hun hued' ham saa vel,
 Og ofte med et kjærligt Blik hun frydede hans Sjæl,
 Hun rakde ham saa villig den søde Kind og Mund;
 Hun vidsede, at han elskede af Hjertets dybe Grund.

End havde han ei beilet; — da skiftede hun Sind,
 Saa hurtigt, som paa Havet den bedrægelige Vind;
 Hun gif ham koldt forbi, og nynnede en Sang,
 Som mere hende rørde end Smedens Hammerklang.

Han filede vel Kniven skarp og Særen saa fin,
 Som nogen Froken bruger i det spædeste Liin,
 Og kunstige Nøgler han smedede med Harm,
 Thi ingen kunde aabne den Hjertesskedes Varm.

Naar Sommernatten spredte sin velsignede Duft,
 Og Gnisterne fra Eßsen de foer saa hoit i Luft,
 Da lytted' han heel ofte til den rolige Dal;
 Der quiddrede en Stemme, som en kjølen Nattergal.

Han traadte ud af Doren med Tanken fuld af Mord,
 Thi til den velfke Cither han hørde diße Ord:
 "Mig aldrig gaaer af Minde dit Dies søde Smil,
 "Det staaer i Hjertet inde som en brændende Piiil."

Vor Skolemesters Frits var kommet hjem til vor By,
 Vort Orgel var forstummet, nu synger det paany;
 I Kongens Kjøbenhavn har han lært det at slaae,
 Mange andre Instrumenter kan han ogsaa lege paa.

Hans Kinder ere blege, og Læggen er saa spæd,
 I Dandsen dog han springer saa deiligt afsted,
 Den smægtende Tone han strækker saa lang,
 Alle Pigerne maa græde, naar de høre hans Sang.

En Morgenstund drog Steffen sin Kjortel af Skrin,
 Om Hagen har han bundet det hvideste Liin;
 I venstre Øre hænger en Ring saa sølverhvid,
 Den bærer han med Glæde fra sin Soldatertid.

Han vandrer ned i Dalen til den lille Bondegaard,
 I Portrummet seer han Skon Anne; hun staar
 Og foerer sine Vællinger; den graadige Flok
 Dummlydrer hende tæt, og faaer dog aldrig nok.

Han sukker saa dybt, og hans Kind bliver varm,
 Han presser hendes Haand til sin bankende Barm,
 Han rører sine Læber, hun hører knap hans Ord,
 Han fæster saa undseeligt sit Blik mod Jord.

Her er jeg, Søn Anne, du kjender mig saa vel,
 Vil du min Huustroe være, meer end min halve Sjæl?
 Al, hvis du siger nei! — jeg veed ei, hvor det er fat,
 Jeg haver ikke No, hverken Dag eller Nat!"

Ei, Steffen Smed! hvad tænker han? det ei saa hurtigt
 gaaer,

Alene vil jeg leve endnu en to, tre Aar!

"Du giver mig dit Løfte dog? — med ydmygt Begjær
 Jeg gjerne jo vil bide to Aar eller fleer!"

Jeg troer, vi kunde leve saa lykkelig, vi to;
 Men du elsker vel en Anden end mig, kan jeg troe?"
 Jeg kan jo ikke nægte, — Hr. Organisten, — han —
 "J Alst jeg tør mig maale med den usle Spillemand!"

Han synger dog saa yndigt, den nette, unge Mand,
 Han huer mig saa meget godt, jeg siger forsand;
 Den smægtende Tone han strækker saa lang,
 Jeg altid maa græde, naar jeg hører hans Sang.

Han siger, at han aldrig kan glemme mit Smil,
 Det staaer i hans Hjerte, som en brændende Pii;,
 Om han mener det saa lige, jeg ikke rigtigt veed, —
 — Her vendte Smeden Nyggen, og skyndte sig afsted.

Mens han iler til Hjemmet, han snakker med sig selv,
 Hans Hjerteblod strømmer som en sydende Elv.
 Med knyttede Næver, med fortvivlede Blik,
 Med vakkende Fodder til sin Smidie han gif.

Snart iler han, snart standser han de sittrende Knæ,
 Og knuger sin Pande mod Ledstolpens Træ;
 Og alt som han vandrer, og alt som han staaer,
 Hans tabte Lykkes Billede forbi hans Die gaaer.

"Hvor ofte har vi siddet under blomstrende Træer,
 Paa Bænken saa fortroligt, hinanden saa nær?
 Hvi lod du mig da favne dit smækkre, trinde Liv!
 Mens du ikke vilde være min elskede Vio!"

Den rasende Qual ham giennem Skov og Marker jog,
 Han kom først til sit Huus igjen, da Aftentloffen slog;
 Hans Pine ere frive, og bleeg er hans Mund,
 Han Afslæffen knuser, og sparker til sin Hund.

Af sit Diebryn han visker den iisfcolde Sved,
 Men paa de blege Kinder randt ingen Taare ned;
 Nu standser han, og grunder med et rædsomt Smil,
 Saa render han til Smidien, til Hammer og Fiil.

Ein Pande han rynker, den ærlige Smed,
 Hans Hammer og Ambolt kan mærke, han er vreed;
 Han filer og hamrer; han bander, sukker, leer; —
 De Skolebørn saa bange hen til Smidien seer.

Alt Matten spredte ud sin Kappe saa blaa,
 Og vinked' alle Stjerner hid at smile derpaa,
 Mens Steffen, den lændestærke, saa vilde sin Hammer
 svang,
 Da toned' op fra Dalen den smigrende Sang.

Den rørde ham ikke, den pusted' op et Baal,
 Den hærdede hans Hjerte, som Vand hårder Staal;
 Men hist i Dalen eensomt de forelskede To
 Sødt frommed' hen i Omhed, og hvidskede og loe.

I Haugen ved Gaarden sad Skon Anne med sin Ven,
 De Timer var' saa korte; — nu maae han gaae igjen.
 Hun fulgde ham til Porten, hvor hun stod med Steffen
 nye,
 Der gav hun ham det første, og al! det sidste Kys!

Thi, som han sig vil liste forbi Smidien brat,
 Der suser ud et Lyn i den stjernerklare Nat!
 En glødende Piil i hans Hjerte sidder fast,
 Han sank, hans Cither klang, og hans Diestene brast.

Men vanvittigt griinde den fortvivlede Smed,
 Saa Evalen over Døren den vaagnede derved:
 "Nu aldrig meer med Smerte du skal see hendes Smil,
 "Nu kjøles i dit Hjerte den brændende Piil."

Nu ligger Steffen Smed i Jern paa Bidstrupgaard,
 Han bider i sin Lænke, han rusker i sit Haar;
 Paa Kirkegaarden hviler Frits i Dødens søde Blund;
 Og Anne? — ja hun sørger vel endnu en lille Stund.

Henrik og Else.

"Nei, nei min ædle Herre! I tro mig om I kan!
 Sin Henrik ene elsker hun i hele Danmarks Land.
 Min Else er saa trofast som den ranke Lillievand,
 Der sætter eders Hjerte i en evig Elfskovsbrand!"

"Min holde Svend! i Morgen er der atter en Dag,
 Da vil jeg hende prøve, og forfare den Sag!"
 Saa talde Herren listigt, og saae mod Glisen ned,
 De andre Herrer smidskede saa lønligt derved.

Alt Sommerlærken synger over Bordingborg By,
 Og Guldgaaasen glimter i det klare Morgengry;
 Den milde, friske Vind følger frem gjennem Korn,
 I den susende Skov høres Hunde og Horn.

Liden Else sidder luunt ved sin Faders Urtegaard
 Med sin flittige Nok, og rundt om Stolen staaer
 Pioner, Tulipaner og Buxbom, Krusemynt;
 Men Pigen var dog Haugens alsomdeiligste Punt.

En mørkeblaa Kjortel om de ranke Lemmer laae,
 De sneehvide Ermer til Haandsledet naae;
 Og flittig og vims er den lillebitte Fod,
 Den dreier Rokkehjulet med trofast Mod.

En Kat med sorte Striber lag ved en Solbarkhæl
 Høit skyder op sin Ryg; ved den tindrende Bæk
 Der gaaer den liden Velling saa guul og rund og reen,
 Det som en Eggeblomme, der nyligt har faaet Veen.

Paa sin Binge svømmer Bien, mens Solen er saa varm;
 Da hæver hun sit Hoved rask, og skygger med sin Arm.
 En Flok af vilde Jægere med buldrende Trav
 Sig skynder over Mark, over Grøvt over Grav.

Hver Ridder var saa pyntet, som han vel kunde bedst,
 Men smukkest var dog han paa den skinnede Hest;
 Han skinnede som Solen i den brogede Flok,
 Han standsede sin Ganger, og hun standsede sin Rok.

"Hil sidde du blandt Roser, selv en Rose saa skøn,
 Liden Else, jeg har elsket dig længe i Løn!"
 Da neied sig mod Jorden den tugtige Mø,
 Af Blussel og af Angst var hun nær ved at døe.

"Til dit Hjerte og din Haand jeg beile nu vil,
 Disse gode danske Herrer ere Vidne dertil!"
 Da rysted' hun paa Hovedet med blussende Kind,
 Da greb hun til sin Rok, og vilde gaae ind.

"Jeg giver dig Forlov at betænke den Sag,
 Liden Else, i Morgen er der atter en Dag!"
 Det sagde han saa listigt og saae til Pigen ned,
 De andre Herrer smidskede saa lønligt derved.

"Med hvide Perler fletter jeg dit guldgule Haar,
Din Floielskjortel foeres med Sobel og Maard,
Jeg binder dyre Stene om din Hals og din Arm,
Jeg spænder fire Heste for din hængende Karm."

"Til Harper og til Floiter under tusind Hjerters Glæde
Paa kostelige Tillie der træde vi vor Dands;
Ved barske Vintertider i Salen luun og tæt
Vi spille Guldtavl ved Malvasier og Klaret."

Da reisde hun sit Hoved, slog Loffen fra sin Kind,
Hun smilte med sit Die, saa listefuld i Sind.
Hvor gule vare de Loffer, som rundt om Panden laae,
Og saa disse Dine, — hvor friske og hvor blaae!

"Jeg er kun Bondepige, men I en Ridder stolt,
Snart vilde eders Die kun skue mig koldt,
En Bonde maa det være, en Bonde har jeg kjær; —
Thi hængte I bort eders blanke Herresværd!"

"Velan, jeg hænger gjerne min Dyrendal paa Bæg,
Nu vil jeg hvædse Leens og Plougjernets Ægg;
Men Kaaben hin røde jeg aldrig skue vil,
En dygtig Badmelskofte maa I lægge jer til!"

"Ja Badmel vil jeg bære, og det røde Floielskrud
Paa Herrens høie Alter jeg breder ydmygt ud!"
"Saa skjænker I bort eders ridderlige Hest;
Min Mand skal drive Studen, det passer ham bedst."

"Jeg jager ind i vilden Skov min gode Sanger graa,
Den Hest, som mig har baaret, skal ingen sidde paa;
Men selv vil jeg langsomt i Plougfuren gaae,
Tfald jeg, liden Else, dit Hjerte kan faae."

"Af eders Borgekjælder J trille hvert et Fad,
Det Ol og Mjød, jeg brygger, gjør ogsaa Hjertet glad!"
"Ja gjerne vil jeg drikke det danske Ol og Mjød,
Saa giver jeg min Sanger den Biinmost saa sød;

Ei lyder Sangen listigt, naar Halsen er for tør,
Og dygtigt maa den skylles, det har jeg mærket før!"
Det sagde han saa listigt, og saae til Sang'ren hen,
De andre Herrer smidskede saa lønsligt igjen.

"Jert Herreskjold med Mærker og Billeder besat,
Det sætte J for Kna, og bryde det brat;
Og ned maa J styrte eders stolte Ridderhuus,
Og lade Plougen vandre over Grundmurens Gruus!"

Da straalede hans Ansigt med Høihed og Ro,
Han mærkede klarligt, hun var sin Kjærest tro:
"Jeg seer det, liden Else, du kan dig fra mig snøe,
Thi Skjoldet maa jeg bære, i Huset vil jeg boe!"

J Skjoldet springe Lover, og Hjerter staae i Brand!
Hvor kunde jeg vel bryde den dyre Skjolderand?
Thi jeg er Kong Wolmer, og Danmark er mit Huus;
Og skulde jeg vel Danmark nedstyrte i Gruus?

Jeg frister dig ei længer, nu kjender jeg din Hu,
 Christ give, hver en Ungmo var trofast som du!
 Velonne dig — det vil jeg; du har talt mig til Behag,
 Guds Fred! Farvel! i Morgen er der atter en Dag!"

Saa kasted' han omkring sin urolige Hest,
 Bort foer han med sin Skare som en Esteraarsblæst;
 Da raslede Lovet under dundrende Hov,
 Vilde flingrede Halloh! i den undrende Skov.

Men over Gjærdet svang sig hendes hjertenskjære Ven,
 Han ilede med Jubel i Pigens Arme hen;
 Med stille Fryd de ginge over Marken til By,
 Hvor Guldgaasen glimtede paa Taarnet under Sky.

For alle vakkre Piger paa Danmarks grønne Bang,
 Der blive deres Veiler troe, jeg digted' denne Sang;
 Jeg synger deres Priis, til jeg lægges i min Grav;
 Thi dem er der, Gud skee Lov, dog endnu mange af!

Jørgen og Trine.

J græsbegrøede Enge, tæt ved Østersøens Bugt,
 Der slynger sig den klare Bæk, saa veyert og saa smukt;
 Paa dens ene Side have sig Ege og Bøg i Sky,
 Paa den anden sig leirer en Kirke og en By.

Hvo vader gjennem Bækken der med stive Støpler paa?
 Hans vaiende Kasse sig speiler dybt i Aae?
 Det er Jørgen Nyttter, en Krigskarl saa rank;
 Forsigtig han sig støtter paa Pallasken blank.

Hvo sidder paa hans Arm? — det er hans Trinemoer!
 Det er hans lille Pige med de sølvspændte Skoer;
 Som paa en kroget Egegreen hun sidder der saa tryk,
 Og slaaer sin ene Arm om sin Kjærestes Ryk.

Hun læner paa sin Hofte den pæne Malkespand;
 Bag de smilende Læber der sad en Perlerand.
 Men Evenden? hvorfor sukker han? hvad gaar ham vel
 imod?

Nu sætter han jo Pigen ved Bogetræets Rod.

I Græsset reen han stamper sin klirrende Fod,
 Paa Kinderne ham brænder hans røde Hjerteblood:
 "Farvel, min lille Trine! jeg maa nu bort i Krig;
 "Men bliver du mig ogsaa tro, foruden Falsk og Evig?"

"Jeg veed det nok, min Fæstemø! du holder lidt af mig;
 "Men vor Skovriders Peter danser altid med dig;
 "Det er en vakker Knøs, ja han valser grumme snildt;
 "Men takke ham Du kunde dog en Smule mindre mildt.

"Hør! øiner du i Stranden fjernt den store Kampeskeen?
 "Den salte Bølge bruser, og slikker den reen;
 "Hvis mig min Pige svigter, da redes hist engang
 "Min Brudeseng forsanden af Sogræs og Tang!"

Hvad tog han frem af Tasken? En gylden Ring paa
 Stand!

Den satte han saa venlig paa hendes Guldbrand;
 Han trykkede sin Knebelbart paa hendes søde Mund,
 Og vandrede saa bort gennem tykke Bogelund.

"Ak! det er tungt at skilles, men sødt at sees igjen!
 "Jeg bliver dig vist huld og tro, min kjære, kjære
 Ven!"

Saa hviffed' hun, og satte sig, og malkede i Spand,
 Fra begge hendes Dine randt det klare Perlevand.

Det var ved Foraars tide; — men da Hoet skulde ind,
 Da gik hun med sin Nive, og sang med muntert Sind;
 Hver Morgen saae hun Peter, naar han gik i Skoven hen
 Hver Aftenstund hun valsed' med den kjønne Jægersvend.

Da Vinteren var kommet, og Kornet sat i Hæs,
 Alt Dvæget stod i Huus, og man slagted' Lam og Gjæs;
 Ead Trine just i Stalden hos sin hjelmmede Koe,
 Der bad hende Peter om Hjerte og om Troe.

"Ung, Peter han eier baade Gaard og Skov og Eng,
 "Han rede kan sin Huustroe saa blød en Egteseng; —
 "Jeg hører ei fra Jorgen; han staar sig vel brav, —
 "Og Sehested blev mangen god Dannemands Grav!

Saa tænkte hun i Hjertet og rakte Haanden hen,
 Hun kysede saa blussende den friske Ungersvend.
 Da var hun vel glad; men underligt engang
 Hendes Fæstningsring imellem blev Fingeren for trang.

Alt Vinteren nedsendte sit kolde Svaneduun,
 Hver Søe var mælkehvid, hver Bøgestamme brun;
 Da var der ogsaa lyst tregange over De
 For velagte unge Karl og dydsirede Møe.

Clarinetter, Violiner fra Brudehuset klang,
 Da de rødgule Aftenskyer alt i Luften hang;
 Da skulde Slødefarten over Strandbugten gaae
 Til Peters Gaard paa Næset; der skulde Dandsen
 staae.

Den første Slæde gjemte den rødmeende Brud,
 Den elskovsdrunkne Brudgom i den anden drog ud;
 Saa kom de Gamle, alle med en anden Slags Nys,
 De fore ned til Stranden fra det larmende Huus.

Hver Slæde skinner broget og Bjælden gjør Muff,
 Da stiller sig en Nødsel for det undrende Blik:
 Tvert over Veien stormer en Rytter i Galop,
 Og Jisbroen knager ved de vældige Hov.

Fra Kassen nedvifter et Svæv af Hestehaar,
 Den lange brede Pallas med venstre Spore slaar,
 Han sidder skarpt i Sædlen, med Næven paa sit Laar;
 Men i Brystet til Venstre der bløder dybt et Saar.

I den dæmrende Aften han stirrer som et Liig;
 Af! Bruden dækker Diet med et hvinende Skrig.
 Han vinker blot med Haanden: hendes Rudst styrter ned,
 Og de snysende Heste over Gladen afsted!

Langt ude hist i Stranden ved den store Kampsteen,
 (Den salte Bølge bruser, og sliffer den reen,)
 Der Rytteren med Bruden nedsynke Skaren seer;
 Man hørde blot et Klageskrig, man saae dem aldrig
 meer.

Hvert Aar, naar Dagen kommer, og Vinden bærer hid,
 Da horer man det Jammerhyl i skumle Aftenid;
 De Piger hviſke ængſteligt paa deres Qvindeviis,
 Men liden Dreeng om Morgenen ſaaer af ſin Moders
 Mils.

Den, ſom har Wiſen ſjunget, det er en danſk Student,
 Og endnu er ham aldrig ſlig Hjerterquide hændt;
 Han eier ingen Kjærefte; men vælger han ſig een,
 Mon hun vel ogſaa voldes hans Hjerte ſaadan Meen?

Johan og Lise.

Jeg sad i vores Hauge med Naalen i min Haand,
 Og syede paa min Troie de røde Silkebaand;
 Da kom den unge Greve med Gjedren i sin Hat,
 Paa Jægtetroien flunkede hver Knap som en Ducat.

Han støtted' sig paa Bøssen, med Smil paa Mund
 og Kind:

"Hør, Lise, giv mig noget, som quæge kan mit Sind!

"Jeg er saa træt af Jagten; du har det gandske vist!

"Jeg beder dig saa længe, du gier mig det tilsidst!"

Javel min ædle Herre, jeg svarde ikke seent,

Der hænge røde Æbler imellem Lov og Green!

"Nei Æbler er vel røde; men noget mere rødt

"Er det, som jeg forlanger, og meget mere sødt!"

Naa, vil I, jeg skal hente den sukkersøde Mjød?

Den skinner imod Solen saa liflig og saa rød.

"Nei, det, som jeg forlanger, mig giver bedre Ruus,

"End den, der endnu slumrer paa Bunden af et Kruus."

"Det, som mit Hjerte onsker, som gjør mig glad og sund,

"Er Kys paa dine Læber og paa din friske Mund;

"Ifsald du mig vil unde blot een Gang denne Lyst,

"Saa faaer du denne Kjæde, sem blinker paa mit Bryst!"

Herr Greven er saa kjøn! men jeg tænkte paa Johan!
 Han er dog meget raskere, og være vil min Mand!
 Jeg sagde: ædle Junker! slet ingen Kys I faaer,
 Saa groede paa min Hage jo de krusesorte Haar.

Imorgen efter Prædiken jeg gaaer til Nørrebye,
 Der lærer mig min Moster at kniple og at sye;
 Hvad vilde hun vel sige, den gamle Mutter graa,
 Ifald det fæle Eljæggehaar hun paa min Hage faae?

"Du er jo overtroisk, mit valkre Pigebarn!

"Den, som har lært dig saadant, er et letfærdigt Skarn!

"Jeg faaer da vel at qvæge mig udi den blanke Sør,

"Men ræk mig dog nu Haanden til et kjærligt Adieu!"

Jeg rakte ham vel Haanden, men tænkte paa Johan,
 Og da han saa var borte, jeg steeg op paa Gjærdets Mand!
 Hift meiede han Hvede; men hurtigt paa mit Vint
 Han kastede sin Lee, og kom springende saa flink.

Imorgen efter Prædiken jeg gaaer til Nørrebye,
 Der lærer mig min Moster at kniple og at sye:
 Min sødeste Johan, hvis du vil med mig gaa,
 To Kys eller trende dem skal du gjerne faae.

Lad andre ramme Eliven, og lad Reglerne i Noe,
 Saa bliver du ogsaa borte fra den stemme, stemme Kroe!
 Min Moster skal dig skjænke baade gammel Øl og Wiin;
 Hun veed, at du vil være Allerkjæresten min!

"Ja Lise, jeg vil følge dig — alt i vort hele Liv,
 "Og jeg skal aldrig spille meer, — naar du først er min Viv;
 "Saa drikker jeg ei Brændeviin; da er din søde Mund
 "Den Himlens Mannaakrukke jo, som gjør mig stærk og
 fund."

Den næste Middag stod jeg da, og ventede min Ven,
 Hvor Huulveien slynger sig imellem Buske hen;
 Natregnens Skyer hang i Luften mild og lun,
 Paa Gadekjæret vipped' knap det fine Gaaseduun.

Da sprang den grønne Junker frem af grønne Krat og
 Siv,
 Og slog sine Arme om min Hals, om mit Liv;
 Jeg kjæmpede mig træt med min Haand mod hans
 Bryst;
 Da hørde jeg fra Balleen min Kjærestes Nøst.

"Hei! holdt! holdt Greve! Nu gaaer I nok for vidt?
 "I jager efter Kys! ja men dette Kys er mit!
 "Jeg er hendes Kjæreste, og Tosen er min Brud;
 "Gjem kun eders Lærkespid, og påt jer saa med Gud!

Hvad drog han ud af Skeden? eja! sin blanke Kniv!
 Den havde han vist stukket i min Kjærestes Liv,
 Hvis ikke den Stærke havde grebet den med Magt,
 Og den hele, pæne Junker i Mergelgraven lagt.

Jeg græd med mine Pine, men jeg loe med min Mund ;
 Thi Greven blev saa pyntet i Mergelgravens Bund :
 Den ene Side grøn og blank som Vaaren var at se,
 Den anden var saa hvid, som den klare Vintersnee.

Da hørde vi en Rumlen gjennem Huulveien gaar,
 De fire gule Hengster og den lukt Vogn vi saar ;
 Den bar den gamle Greve, den bragde os vor Trost :
 Ud steg han af Karossen med Stjernen paa sit Bryst.

"En lille Fugl har sjunget mig den hele Storm og Strid,
 "Jeg vil bortjage Ethen, saa vil Himlen vorde blid ;
 "Men straffes skal I alle, og derfor hid jeg kom!"
 Da stode vi saa ængsteligt, og ventede vor Dom.

"Min hvidgrønne Junker skal forvises Slot og Land,
 "Han føre skal de Ryttere, vel femhundred' Mand,
 "Under Marlboroughs Fane ; ved Cartovernes Epil
 "Han skal vise de Franske, hvad Dansken duer til !

"Johan skal straffes skarpest, og i evigt Fængsel gaar,
 "I Egtestandens Lænker vi flux ham smedde maae,
 "Og Lise skal ham holde fast, i Fængenskab saa haardt,
 "At han hverken gaaer paa Jagt efter Kys eller Kaart !"

Saa talde han, og tog min Haand, og klappede min Kind,
 Saa steg han med sin Son i Karethen atter ind ;
 Johan og jeg gik Arm i Arm tilbage til vor Bye,
 Jeg glemde reent af Glæde at knipse og at spe.

Om Aftenen ved Kroen flink de Solvtrumpeter sang,
 Og oppe fra det høie Slot man hørde Atterklang;
 Foran sin raske Rytterflot den kjønne Junker drog
 Forbi mit Vindue, trued', men dog mildt til Hatten tog.

Nu gaaer Johan i Mark og Bang, og passer Kræ og Korn,
 Og frygter hverken Junkerens Jagt eller Horn;
 Jeg sidder alt og spyer paa de Buggepuder smaa,
 Og nyner denne Bise til; — den er kun saa som saa!

Christen og Lene.

J Kroen er der lystigt med Spil og med Sang,
 Og Tappen den driver, og Glasfen giver Klang;
 Mens Lremanden spiller, og over sin Hals,
 Gaaer Kruset omkring Bordet sin rolige Vals.

Ved Bilaggerovnen med det store Messingfad,
 Der sidder Peter Hald ved Brændeviin og Mad;
 Hans Naboe, Nasmus Stub, udpuster sin Tobak,
 Slaaer Armene paa Kors, og horer paa hans Snak.

"Du troer, at lille Lene hun er mit eget Barn?
 Ja Tosen har mit Hjerte ret fanget i sit Garn!
 Jeg elsker hende naesten som mit eget Kjød og Blod,
 Især fordi mit første Barn saa tidligt mig forlod.

For atten Aar siden, da den Lille hun var død,
 Da var jeg saa bedrøvet; for at glemme min Nød
 Saa sleed jeg baade Nat og Dag, saa det var en Gru;
 Da hændtes mig just det, jeg vil fortælle nu.

Jeg var just gaaet ud i Troldestue Skov,
 At hugge mig en Aas til den engelske Ploug; —
 Den skulde staae og tørres, — jeg havde bjerget Høe,
 Og af Sorg og Mathed, jeg var færdig at døe.

Jeg sov nu, som jeg pleier efter Arbeide, droit,
 Da hørde jeg en Stemme, som kaldte mig høit;
 Dog drømmende jeg hørde, og vaagende jeg sov,
 Det susede for Dret som om Natten i en Skov.

Men Stemmen raabde: "Peter Hald! for Solen frider
 frem,

Stat op, træk Troien paa, forlad dit lune Hjem!
 Ved Troldestuens hule Eeg der finder du en Stat,
 Lyksalig, hvis du lyder mit Varsel i Nat."

Nu hørde Stemmen op, og jeg vaagnede brat,
 Da vidste jeg slet ikke, hvordan det var fat.
 Fast hoppede mit Hjerter af Angest i mit Liv,
 Og Lysten sagde: gaar! men Frygten sagde: bliv!

Jeg reisde mig fra Maren, hun slumrede trygt,
 Jeg lænede vor Gadedør, og lyttede med Frygt;
 Natten var saa luun, og det lignede i Vest,
 Og ned ad Præstens Gyde hordes Trampen af en Heit.

Jeg kløede mig bag Dret, og grundede lidt,
 Jeg tog til mine Buxer, men betænkte mig lidt;
 Snart var jeg curasig; men, naar knus Uglem freeg,
 Saa vilde jeg slet ikke gaar til Troldestuens Eeg.

Men da jeg fik min Troie paa og Øren i min Årm,
 Da blev mig vor Stue fer lummer og varm;
 Jeg listede mig bort, og tænkte som saa:
 Du kan jo vende om, hvis du ikke tør gaar.

Imens jeg gik den lange Vej norden om Søe,
 Jeg Skovfogdens Hunde hørde langt borte gjøe;
 Paa den store Torvemose jeg kysede Biben op,
 Den kolde Nattegysen foer gjennem min Krop.

Nu Kloffen slog to paa Taarnet, i vor Bye,
 Og Hænderne galede, mens Dagen vilde grye,
 Jeg gik kun jevnt, og snart blev det i Østen lyst,
 I Skoven var det endnu heel dunkelt og tyst.

Men da jeg kom til Pladsen om det hule Egetræ,
 Jeg saae et deiligt Pigebarn; hun laae paa sine Kne
 I røde Silkekæder med et Belte om sit Liv,
 I Hatten var der Fjedre saa høie vel som Siv.

Hendes Ansigt var saa nydeligt med Rødt og med Hvidt,
 Med fine Liin den hede Graad hun tørrede tidt;
 Hun laae henslængt i den grønne bløde Eng,
 Og kyskede med Suk et Barn udi en lille Seng.

Hun trykkede mod Barmen den hvide Kurvebæst;
 Ved Ellestubben stod hendes Fole bundet fast.
 Kridhvid den var, med broderet Schabrat,
 I Morgenluft den vrinskede, og slog med sin Nak.

Knap fik hun mig i Sigte, før hun flygted som en Vind,
 Hun pegede paa Kurven med Taarer paa sin Kind.
 Hun svang sig som en Svale let paa Gangeren hoi,
 Og traved' gjennem Skov, saa de gule Loffer fløi.

Jeg nikkede til hende vel, men talde ei et Ord;
 Saa gik jeg hen til Kurven; der laae det lille Noer,
 Indsvøbt i fine Klæder med en Seddel paa sit Bryst,
 Af Barnets brune Pline jeg havde ret min Lyst.

"Tag mig, du gode Bonde! — Helene er mit Navn,
 Min Moder har udstødt mig for evigt fra sin Favn.
 Lad mig din Datter være i din lille Piges Sted,
 Og tredive Ducater dem faaer du aarligt med."

Mit Hjerte er ei bygt af Jern og Marmorsteen:
 Jeg Dren tog, og huggede en dygtig Hasselgreen,
 Den stal jeg gjennem Hankene, bar Pigen til min Moer,
 Og hun blev vor Datter, blev smuk og blev stor.

See, det var Aaret før ved den store Revue,
 Da de mange Regimenter laae rundt omkring vor Bye,
 Paa Gaarden var der Damer og Herrer i en Flok,
 Den unge General — Du forstaaer mig jo nok?

Jeg trænger nu til Hjælp, jeg er gammel, vox og tung;
 Men din Christen derhjemme han er lystig og ung,
 Lad os gifte ham med Lene — han har jo tjent ud, —
 Hun bliver Byens rigeste og smukkeste Brud!"

Her endte Peter Hald sin lange Passiar,
 Tredens Naamus Stub sig skaber som en Nar;
 Han rykker i sin Hue, han smidder bag sit Kruus,
 Snider Daasen med sin Albue, og tager sig lidt Snuus.

"Jeg var ogsaa gaaet ud for en Time eller to
 I Troldestueskov, at vande Hest og Roe;
 Bogen var saa lysegrøn, saa frisk efter Regn,
 Og lifligen duftede de blomstrende Hegn.

Men som jeg nu søger efter noget af mit Kræ,
 Saa seer jeg gjennem Krattet ved det hule Egetræ
 Min Christen med et Pigebarn i heftig Snak at staae;
 Jeg kjendte hende ikke, hun havde Solhat paa.

Fra det han var i Frankrig, er det Fanden til Knægt!
 Han kan snakke for Pigerne med Gynd og med Vægt.
 Hun stillede sin Nive ved den svære Egetrop,
 Og brød en lille Green, som nyligt var skudt op.

Mod Jorden slog hun Diet med undseeligt, stille Sind;
 Han ligede saa skjæmsk under Solklædet ind,
 Og snakkede saa ivrigt; men jeg hørde ei hans Ord,
 Som Avnerne fra Skovlen de fra hans Læber foer.

Han vendte sig, og snoede sig, og krammede sin Fat,
 Hun plukkede Qvisten, som hun havde faaet fat,
 Og trippede med Foden, som Takten til en Dands,
 Og dreiede paa Armen en broget Malkefrands.

Nu slog han sig for Brystet, nu fægted' han med Arm,
 Nu tørred' han af Rinden en Taare saa varm; —
 Saa gav hun ham da Haanden! — han greb den med Hast,
 Slog begge sine Arme om Pigebarnet fast.

Han var vel hidsig først; men nu fik Rosen Liv,
 Hun syntes nok, at det var en artig Tidsfordriv!
 Hun gav hans røde Kinder saa mange bløde Klap,
 Lagde Haanden bag hans Nakke, og kyssede om Kap.

Men da de skulle kysse, var hans Hoved for stort,
 Han stød hendes Solhat fra Ansigtet bort;
 Bagaf den faldt i Græsset; — hvad saae jeg saa der?
 Det var jo din Lene, som var hans Hjertenskjær!

Det vilde jeg fortælle dig; — jeg fløi som en Fjer,
 Og traf dig da i Kroen, — og nu sidde vi her!" —
 Raff slog de Haand i Haand et ret mandhaftigt Tag,
 Som paa en Loe om Vint'ren et vældigt Pleiesslag.

"Til Mikkelsdag med Klang og Spil skal deres Bryllup
 staae,

Og Suul og Ol og Brændeviin jeg sparer ikke paa!
 Mit Storstuegulv er af Glensborgersteen,
 Hei, hei! hvor skal vi røre vore gamle stive Been!"

"Af mig skal de hver faa en opredet Seng!"

"Af mig de femten Lam, som græsse i min Eng,

"En Dvie fra i Fjor og den blakkede Roe!"

"Otte Grise af mig, en Galt og en Soe!"

"Jeg gier et Par Heste!" — "Og jeg gier en Bøge,
 Nyhugget, malet, som ingen i vort Eogn!"
 "Og begge to vi bygge dem af Ny et Alhuus op!"
 "Nei, nei! Peter, hold, lad os nu sigen stop!"

Svend og Inger.

Dybt nede mellem Banker rejsom i en Tragt,
 Hvor tykke Bogetræer ere Bankernes Pragt,
 Der slynger sig en Skovvei, der rísler en Bæk,
 Der Vandmøllen skjuler sig bag ved sin Haugehæk.

I Sommer nattens Stilhed den kneisende Raas
 Hendandser over Høien saa let paa sin Laas.
 Smaafluglene de hvidske, — selv veed de ikke hvad,
 Og Dugdraaben lister sig fra Blad og til Blad.

Bemodigt Maanens Die paa den fjerne Kirke seer,
 Den speiler sig i Bækken og rødmer og leer;
 Men i Møllereens Stue, der hoer den klare Dag,
 Der klinger Violiner og Paukens dumpe Slag.

Der svinger lystig Latter, der trampes flink en Dands,
 Mens ud af Vinduet straaler den natlige Glands,
 Der farver Æblestammen og Ferskengrenen rød,
 Og taber saa sin Straale i Buegangens Skjod.

Men dybt i Æblehaugen i den sønligste Draae
 Et Lindetræ sin dufte Skjærm mon udslaae,
 Og under Træet strækker sig af Mos en ventlig Bænk,
 Did sniger sig kun sjelden en Stjernes Solverstænd.

Paa bløde Bænk der sidde Forelskede to,
 Og begge ere blussende og friske og troe,
 De snakke tyst og hemmeligt om Kys og Kjærlighed,
 Og Bækken hist bag Hegnet den snakker ogsaa med.

Da rasler det i Busken, og i Maanestinnen blant
 Fremtræder der en Herre, saa stolt og saa rank,
 Han glatter med sin Haand sine lange, gule Haar,
 Og taler til sin Tjener, som ved hans Side staaer.

"Hvad tænker hun, den trodsige, den lille Møllertøs?
 "Troer hun at jeg vil vige for den plumpe Bondefnøs?
 "Jeg synger til min Cithar, men hun leer mig kun ud,
 "Jeg trygler om et Kys; men hun svarer: jeg er Brud!

"Af Silke er min Dams med Floil og Hermelin,
 "Strunt Estrudsfejden vaier paa Baretten fin,
 "Min Ganger kan jeg styre, han vrinsker høit i Sky,
 "Han bærer mig saa stolt over Land, gjennem By.

"Og Landets bedste Qvinde, saa rodmende og smuk
 "Med blyssomme Dine har hørt mit Suk;
 "Ja, hver en skøn Jomfru hun ønsker jo ved sig,
 "Gud give Kay Lykke vilde beile til mig.

"Din List har mig hjulpet saa mangen god Gang:
 "Til Sværd kan man gribe, gjør Manden Veien trang;
 "Men Qvinden kan jo daare det allerbedste Sværd,
 "Thi maa vi Listen bruge i denne Qvindefærd.

"Drik Mølleren fuld af hans eget fulde Kruus,
 "Og bær mig saa som Hvede i en Sæk til hans Huus,
 "Da skænker mig vel Matten saa mørk og saa stil,
 "Hvad Dagen den lyse hverken kan eller vil."

Flux ile de affted; — men Evend i sin Braae
 Leer lystigt med sin Moe ad det, de hørde og saae;
 Han trykker hendes Haand, han kysser hendes Mund,
 Og hvidsker et Par Ord, før han iler ud af Lund.

"Han husker ei, den Qvindefarl, sit eget Haresind,
 "Da Svenskekongens Slæde foer over Sjælland ind,
 "Da manglede hans Ryttere, selv fjæled han sig tryg,
 "Han vilde heller varme bag Doven sin Ryg.

"Imens vi andre strede for Land og for Moe,
 "Og Kong Fredrik i sin Nede langt heller vilde doe,
 "Sit smukke glatte Ansigt han sparede paa,
 "Nu skal han, søde Inger, en Lectie faae.

"Du er min egen lille, min huldreste Moe,
 "Jeg saae ei nogen kjønnere paa Land eller Soe,
 "Og hvis du troer, "jeg spadser", og, "er ei rigtig fleg",
 "Saa see kun i det lille Speil bag i din Spændebog."

I Mølleren's Huus er der Laushed og Moe,
 Og Bøhmerne er' gangne til Byens store Kroe,
 Men Inger gaaer, og syeler saa tankesuld i Sind,
 Og Møllerkonen sidder og nynner ved sit Spind.

Hun nikker altsimellem; men retter flux sin Nys,
 Naar Lyset formørkes af en brændende Nys;
 Men Pudelhunden strækker sin fulsorte Lab,
 Han gaber hoit, og snorker med Mølleren om Kap.

Liden Inger hun er munter, hun rydder op i Hast,
 Hun sætter Almanakken i Speilrammen fast,
 Hun vander Kru'emynnten, affrøver Vindvets Karm,
 Og titter ud af Ruden, støttet paa sin Arm.

Saa seer hun paa sin Moder med fiffige Blik,
 (De mørkeblaae Dine have altid den Ekis),
 Nu leger hun med Katten, og nynner med sin Moer,
 Og snakker lidt med Hunden, som sover under Bord.

Hun pusler ved sin Seng, der skinner som en Sneer,
 Da banker det paa Mølledøren, — een, to, tre!
 Ind træder Lykkes Tjener, og hilser med sin Hat;
 "Og vil I laane Huus til min Sæl her i Nat?"

Den gamle Mutter tager af Næsen sine Glas:
 "J kommer her om Natten just ikke ret tilpas;
 "Men sæt den kun ved Enden af min Datters Sengen:
 fjal!"
 Han sætter den og gaar med Gudsfred og Farvel.

Sig Pigebarnet neppe kan bare for at lee, —
 Da banker det paa Mølledøren, — een, to, tre!
 Den gamle Hans fra Kroen han træder ind i Huus:
 "Jeg veed ei, hvor jeg gjemme skal min Sæk her for
 Muus."

"Jeg proppet har i Sækken noget grumme meget Mart,
 Og vogter I det vel, kan I hver faae sin Part!"
 — "Ja, sæt den hen ved Sengen, hvor den anden Pose
 staar!"
 Han sætter den og smidser, og bort fra Møllen gaar.

Alt Møllerkonen sover ved Siden af sin Mand,
 Mens Jnger tænder Lys ved Kjøkkenarnens Brand,
 I Stuen er der stille, kun Rottens travle Tand,
 Og Uhrets Perpendikkel saa grant man høre kan.

Da reiser sig den ene Sæk, og strækker sig ud,
 Den bliver til en Herremand, saa rank og saa prud;
 Den anden fanger ogsaa Liv, den er eiheller seen,
 Den bliver til en Bondekarl med stærke Arm og Been.

En lister sig til Venstre, til Høire famler Een,
 Hiin tramper Kattens Hale, og denne Hundens Been,
 Mens grueligt de hyle, som Rattens fæle Mand,
 Ind træder liden Jnger med Lampen i sin Haand.

Flux Evend i Krogen griber et vældigt Kostekest:
 "Lad see min valkre Oberst! om I har Mod og Kraft!"
 Men Herren vover ei at komme Bonden nær,
 Han minde ei at drage det blanke Staal fra Lær.

Han skjælver og han bæver den fine Cavalier,
 Og trods den røde Sminke den blege Frygt man seer;
 "Troer I endnu, hver Danmøe af Hjertet ønsker sig:
 "Gud give dog Kan Lykke vilde beile til mig?"

Møllerkonen laae saa dybt i Angestens Sved,
 Og Katten stirred' roligt fra Sengetoppen ned;
 Men Mølleren i Sengen overende sad, og saae
 Saa strunt, som et Spøgelse med Nathue paa.

Kan Lykke staaer saa stille, han mæler ei Ord,
 En ringslende Pengepung han slænger hen paa Bord,
 Da luer Bondens Dine, hans Kind bliver varm:
 "Nu burde I med Rette følt Evend Poulsons Arm.

"Mig har Kong Fredrik givet baade Gaard og Skov og
 Jord,
 "Han har husvalgt mit Hjerte med milde Kongeord,
 "Jordi jeg streed mod Svensken med List og med Magt,
 "Paa eders Løsepenge jeg kaster stor Foragt!"

Alt hæver han sin Arm til det vældigste Drag,
 Da høres der paa Døren saa ængstelige Slag;
 Ind farer Junk'rens Tjener, saa bleeg som et Liig,
 Og kalder paa sin Herre med Graad og med Strig.

Han rækker ham en Æske, han giver ham et Brev,
 Saa silkehvidt Papir, som Haanden, der det skrev;
 Han aabner det med Bæren, paa Bænken synker ned;
 Hans Pine rindre begge, ret næsten som han græd.

Han læser snart med bleg, snart med blussende Kind,
 Og skyder Brevet voldsomt under Gloielskramsen ind;
 Han heftigt aabner Æsken, da straaler huldt med Glands
 Rubiner, Diamanter, Smaragder i en Krands.

Et deiligt Ansigt smiler af Glorien ham imod,
 Og jager op i Kinderne alt, alt hans Hjerteblod;
 Saa stirrer han derpaa med et bittert Taaresmiil,
 Og knuger det mod Brystet, og gjenumer det med Til.

Med eet han springer op, og til Evend han hurtigt gaar,
 Mens Nædsels kolde Perle paa den smukke Pande staaer:
 "Tilgiv mig nu Evend Poulsen! dit Hjerte er ei haardt,
 "Ved Guds hellige Engle! du maa hjælpe mig bort!

"Din Mark naaer ned til Stranden, du eier jo en Baad?
 "O! tag dog dette Guld for din Hjælp og dit Raad!
 "Thi Morgnens lyse Døie maa ikke see mig her,
 "Og aldrig gamle Danmark skal favne mig meer."

Det sagde da hans Stemme saa bønlig og blød,
 Den fulde Børs han lagde paa Pigebarnets Skjød;
 Han trykker deres Hænder saa inderligt og fast,
 Og drager dem af Huset med krampagtig Hast.

Snart, gjennem Kratter ise de hurtigen did,
 I lune Morgendæmring, hvor Søen skummer hvid;
 Paa Stien gjennem Kornet de vandre taus i Nød,
 Bagefter bærer Inger en Kurv med Viin og Nød.

Alt strømmer Solens Blod af Østens Sluser op,
 Da gynes sjernt Kay Lykke paa Volgens falske Top,
 Men Evend og Inger vinker Farvel fra steile Bred
 Med Hjertet fuldt af Vemod og trofast Kjærlighed.

Asbjörn og Thora.

Høstisolen blinker lifligt, frisk blæser Østenvind,
 I Ulvesund en Snekke stolt og herligt stryger ind,
 Med broget Skjold i Masten, med gyldne Fløi paa Top
 Den skyder gennem Bølgeskum sin stærke, slanke Krop.

Hvor Kulshjerget hæver sin grønne Epids i Sky,
 Mens Foden sig gemmer luunt i Skovfrandsens Ly,
 Hvor Bølgen slaaer mod Klinten, og Bækken gaaer deri,
 Den giver op sit Seil, og lægger roligt bi.

Den Viking staaer paa Tøft, og stuer ind mod Land,
 Han kneiser med sit Hoved, den vældige Mand;
 Hans Pie luer venligt, men kraftig er hans Færd,
 Op skyder han sin brede Hat, og støtter sig paa Sværd.

"Langt oppe hist i Skoven der staaer et Bوندهuus,
 "Af Bøge rundt beskjermet mod Winterstormens Snus,
 "Og Bøndens tige Lader bag Toppen kan I see;
 "Den Mand vil jeg nu gjæste to Dage eller tre.

"I Lasten ligger Øl og Mjød og røget Flest og Kjed,
 "Og gjæster I en Bonde, betal ham for hans Brød;
 "Men den, som røver Kid og Lam, skal snart i Helheim bød,
 "Bed Thor! det sværger Asbjörn, og ham kan I troe!"

Søgutterne forstaae ham, de løfte deres Hat,
 Saa bliver han i Jollen flux til grønne Strandbred sat;
 Den milde Sommervind omkring hans Kinder slaaer,
 Han aander Skovens friske Luft, og opad Banken gaar.

Glad hører han paa Fuglene, de synger dog saa dansk,
 Saalænge har han hørt dem at quiddre velsk og fransk!
 Mens Odins Pie luer mellem Bøgenes Top,
 Han trænger gjennem Krattet, og jager Haren op.

Han hører Hunden glamme, og snarligt han staaer
 Med bankende Hjerte ved Bondens Urtegaard,
 Der leirer sig om Huset med Hække rundtomkring,
 Og ender sig ved Høien, hvor Bælken gjør et Sving,

Hvi banker da hans Hjerte? Al! han seer sin Fæstemor,
 Den fuldeste Rosenblomst paa hele Sjellands De;
 Alt fra den spæde Alder var Thora ham bestemt,
 Ser Nar han drog i Leding; hvis hun ham nu har glemt?

Der staaer hun nu i Haugen, som den rankeste Vaand,
 Og strækker mellem Grenene den slittige Haand,
 Hun hæver sig paa Laaen, og plukker Veblær ned,
 Og lægger dem i Kurven af det hyide Pileved.

Med sine trinde Fingre hun reder Træets Blad
 Af de guldgule Løkker, og skiller dem ad;
 Da seer hun Ungersvenden, som ligger skjult derind,
 Da især hendes Hjerte, da blegner hendes Kind.

"Hjst lurer jo en Vifing bag Pilehækkens Bæg,
 "Saa rank som et Straae og saa stærk som en Eeg,
 "Ved høire Høfte Dren med Solverblomst indlagt,
 "Det brede blanke Sværd ved den venstre holder Bagt.

"Hvor mon han vel har rovet den gyldenblanke Ring,
 "Som slynger sig om Armen med Bugter og med Sving?
 "Og Hornet af Solv? — Men hvor vil jeg dog hen?
 "Det er jo Næbjørn Bonde, min høitelskede Svend!

"For ser Nar siden vi leged her i Eng,
 "Af Mod han var en Kjempe, af Alder kun en Dreng;
 "Nu er han ser Nar smukkere! Eia! hvor er han smuk!
 "Jh! Freia mig bevare! mon han hørde det Suk?

"Men at skræmme mig saaledes! naa! bi du mig kun!"
 "Med Fingren lagt paa Kinden hun grundede' en Stund,
 "Saa uilde hun til Laagen, og lukkede den op,
 "Og vinkede ad Manden over Hæsselbuskens Top.

"Hvis ei du er en Vifing med vildt og blodigt Sind,
 "Saa træd igjennem Haugen med mig i Hallen ind
 "Min Fader er til Skovs; men det er Skif i hans Huus,
 "At hver en Vandringsmand skal lædskes af hans Kruns."

Hun forde ham i Stuen, lagde Hyndet paa Bænk,
 "Og rakde ham i Hornet den første Velkomstkjænk,
 "Hun bredte Dug paa Enden af det lange Egebord,
 "Og satte Fadet frem med Skinken trind og stor.

Saa spæled' hun omkning ham; men han saa stille sad,
 Og rørde ikke Haanden til Drif eller Mad.
 Hans Die hende fulgde, ihvor hun monne gaar,
 En brændende Længsel udi hans Blikke laar.

"Men see, du vil ei smage hverken Suul eller Brød,
 "Saa spiis af denne Frugt, du kan troe den er sød,
 "Og vil du ikke dette, saa fortæl mig da,
 "Hvor gaar vel din Vei? og hvor kommer du fra?"

"Saa vidt om alle Land jeg paa Volgerne drog,
 "Hist hviler sig min Snekke fra det vildsomme Tog,
 "Med Kong Megner har jeg rovet i Frankland en Dyst,
 "Og mine Sværd har blinket paa Grækenlands Kyst.

"Nu vil jeg Plougen tømre i min rolige Bøe
 "Hvor Bogene værne, og hvor Årene groe;
 "I Høsten vil jeg bede i Skov den vilde Søe
 "Om Vintren vil jeg tømme mit Mjodhorn i Noe.

"En trofast Ven mig fulgde paa Havets stærke Flod,
 "Han fulgde mig, ihvor jeg saa gif eller stod;
 "Han hedder Næbjørn Bonde, og han sendte mig afsted
 "Alt bringe dig god Hilsen, — og Smykker har jeg med!"

Han sagde det saa hurtigt, og drog saa et Suf,
 Og tømde saa et Mjodhorn med vældige Sluf;
 Men Pigebarnet rødmede, hun smilede, hun loe,
 Og bukkede sig hastigt, og spændte sine Skoe.

"Ak! ja jeg kan nok huske ham, vi legede i Eng
 "For sex Aar siden, da han endnu var en Dreng;
 "Nu kjendte jeg ham ikke, det troer jeg bestemt,
 "Og mig har han vist ogsaa for længe siden glemt!"

"Nei, frisk dit Minde leved i hans Hjerte overalt,
 "I den fredelige Bugt, og hvor Slyngerregnen faldt,
 "I duftende Lunde, blandt Roser og Jasmin,
 "I Kamp, naar Sværd opstemde de frygtelige Gviin.

"Saa tidt har Freia hørt hans forelskede Ord,
 "Dit Navn han satte ofte mellem Odin og Thor,
 "Hans Trostebælt er saa grøn, som Bøgetræet hist,
 "Og aldrig vil den visne, det kan du troe forvist!

"Vel mangen faver Qvinde ham sendte søde Blik;
 "Men aldrig ham berusede den stærke Luedrif;
 "I Myklegaard de vrimle, som Foreller i en Aae,
 "Men aldrig fik de Ungersvendens Hjerte til at slaae.

"De ere slanke Svaner med krumme Preenæb,
 "Gazellens frække Die, Paafuglens stolte Slæb;
 "Ei Morlandets brunrode Rose blev ham kjær,
 "Kun du, hans danske Lillie med Morgenrodens Skjær!"

Med søde Smil paa Læben hun hørte hvert hans Ord,
 Og lænede den hvide Arm paa mørke Egebord.
 Hun sagde: "ak nu hører jeg, du er da vist en Skjald?
 "Du over dine Kunster, og følger Bragurs Kald!

”Hvad du har sagt om Aalborg, det er jo grumme smukt,
 ”Men i mit Hjerter bærer det dog ingen listig Frugt.
 ”Hvi reisde han saa vide bort, mens jeg var end et Barn?
 ”Al, nu har Freia fanget mig udi et andet Garn.”

Det sagde hun med Liste; — men bleeg som en Bøg
 Han strøg sig barst med Haanden om det krusede Skjæg,
 Og reisde sig fra Bænken, og tog til sin Hat,
 Med ad den lange Halle han skyndte sig brat.

Da hørde han, ”Al! Aalborg!” fra hendes Læber lod,
 Han foer gennem Hertet en Glædesfittren sod,
 Som naar en kjølig Luftning i stille Sommernat,
 Heel pludseligt henvæver i det gysende Krat.

Han vendte sit Hoved, han læste hendes Blik,
 Der laae en reen Forklaring, han ingen anden fik;
 De favnedes saa kjærligt, de trykked Mund paa Mund,
 Saa tæt som Twillingmuslingen paa Havets tause Bund.

Den gamle Thorvil feired saa stolt en Bryllupsfest,
 Og alle Aalborgs Gutter de vare med til Gjæst;
 Heel lystig Leeg blev drevet med Dands og med Sang,
 Mjødhorner stod ei stille, mens Harperne klang.

Den tredie Dag til Stranden gik det hele Bryllupstog,
 Hvor Snekken utaalsmodig laae i Bolgerne, og slog;
 Med rige Skjænk og Gave blev Ruffet fyldt paa Strand,
 Sidst forde man den bedste Skat ud fra den grønne Strand.

Høstfölen blinker lifligt paa Himmelspeilet klart,
 Da bugne sig de hvide Seil, og Snekken tager Fart!
 Hvem fører Vestenvinden vel af Ulsesundet ud?
 Al! det er Asbjørn Bonde og Thora, hans Brud!

Martin og Marie.

Min Søn! seer du ei Søen? den vælter Bølgen sort,
Og stænker Skum paa Bredden, — du maa ei ride bort!
Hør Stormen, hvor den tuder i min Skorsteen fælt,
Den hvide Maage skriger under Skyens lave Telt!

"Lad Natten kun isøre sin Kappe tung og sort,
"Kjær Moder! af! kjær Moder! jeg maa dog ride bort;
"Jeg gyser ei for Regnen, ei for den vilde Søe,
"Jeg frygter for Marie, min lille Fæstemøe!"

Min Søn! hun er vist ikke saa syg, som du vil troe;
Men husk den tydske Nyttter, som du tugted' i vor Kroe!
Han svor en rædsom Eed; jeg frygter vist engang —
Hør! nu ringer det i Klosteret bag Skov til Vespersang!

"Lad tydske Kunz blot prale, saa meget som han vil,
"Thi jeg har gode Næver, han er mig kun et Spil!
"Med Junker Slenz i Ditmarsk fik han jo ogsaa Kløe, —
"Jeg frygter for Marie, min lille Fæstemøe!"

Min Søn! Du husker ei, du skal ride forbi,
Hvor Galgen skummelt kneiser med Bildttyven i;
Han hænder der og stirrer med Panden sorteblaa,
Det gyser i mit Hjerte, naar jeg tænker derpaa!

"Den stakkels Jochum Trane! det var kun for en Hjort,
 "Den slog han i sin Hauge, saa slæbde de ham bort;
 "Mig skræmmer ei hans Sjæl, den maa saa leve eller døe,
 "Jeg frygter for Maria min lille Fæstemøe!"

Saa ledte han af Stalben ud det skimlede Dg,
 Næst reed han over Heden, mens Støvregnen feg,
 Dybt i det bløde Muld sank den Skimledes Hov,
 Snart i den tykke Taage svandt Klosteret bag Skov.

Høit sukkede Stormen med den gradende Natur,
 Og Natten gjorde Himlen til et skummelt Fangebur,
 Høit Ungersvenden sukkede, og lod sin Tanke gaae
 Didhen, hvor nu hans Fæstemøe paa Sygeleiet laae.

Men da han kom til Banken, hvor Galgen den staaer,
 Han standsed', som han pleied', og bad tre Fadervor,
 Han bad med bittre Taarer for den stakkels Jochums Sjæl,
 Og for sin lille Pige, og eet for sig selv.

Da steeg den hængte Jochum fra Galgebakken ned,
 Ung Martin paa ham stirred, og gysede derved;
 Men Graaskimlen pusted', og sittrende den stod,
 Og mægted' ei at løfte fra Jorden sin Fod.

Han talde, og det lod, som naar en Nattesvind
 Ad Fængselsdorens Sprækker trænger pibende ind,
 Han stod saa stiv i Mørket, og strakte ud sin Arm,
 Af Skræk snart Martin blegned' snart blussed han varm.

"Tak, Martin Jensen! tak for hver en Bøn, du bad,
 "Hvergang du reed forbi enten sorgfuld eller glad,
 "Snart løser du min Sjæl af den pinende Ild,
 "Men ud af Dødens Snare jeg nu frelse dig vil.

"Hift nede bag ved Broen, svøbt i sin Kappe rød,
 "Der ligger Een i Grøvten, som pønser paa din Død.
 "Laan mig din Hest og Kofte, og vær kuns ikke ræd,
 "Jeg betaler dig min Gjæld for Tid og Evighed!"

Ung Martin paa ham stirred, og gysde derved,
 Men rakte dog sin Kofte, og steg af Hesten ned,
 Det var ham som en Drøm, da den Døde steg op,
 Og foer igjennem Mulmet i susende Gallop.

Han lyttede saa ængsteligt, det for hans Øre sang,
 Hjernt nede Hesten dundrende paa Træbroen sprang;
 Saa blev det atter tyst; men pludseligt med Knald
 Det blinkede i Matten, — saa et Skrig og et Fald!

Men iisomt tilbage paa Hest den Døde jog,
 Og Mattens kolde Vind i Koftens Flige slog,
 Han standsede ved Galgen, og sprang af Sædlen ned,
 Men Skimlen stod; og rystede med Stønnen og Sved.

"Gak, Martin, nu med Fred, din Fæstemøe er sund,
 "Hun venter dig i Morgen som Rosen rød og rund;
 "Men den, som hift lod Kuglen frækt mod en Dødning gaae,
 "Han maatte den som Hævgjæld i sit eget Hjerte faae.

"Tak for dit fromme Hjerte, for hver en Bøn, du bad,
 "Hvergang du reed forbi enten sorgfuld eller glad;
 "Høiløvet være Herren, hans Misfandhed er stor,
 "Høiløvet være Gud og hans hellig Englechor!"

Saa svandt han i Taagen, hoit Mattens Ugle freeg,
 Men Martin som i Dromme paa Skimlen atter steg.
 Den bar ham som et Lyn paa sin stærke, rappe Fod,
 Mens Regndraaben kjølede hans Kinders hede Blod.

Da Hanerne nu svarede fra By og til By,
 Og Solen sig reisde bag den synkende Sky,
 Da Hundene gjøede, og Veien blev travl;
 Da vinede han Huset med den kallede Gavl.

I Portrummet bandt han ved Grimen sin Hest,
 Og tyssede paa Hunden, der hilste ham som Gæst,
 Han ilede til Huset, greb Alinken saa fast,
 Og aabnede saa Døren med ængstelig Hast.

Men i sin lune Stue sad Marie rank og fin,
 Og syede heel flittigt paa Brudestads og Liin,
 Hun fløi i hans Arme saa munter og kjæk,
 Og kysset' fra hans Pande al Mattens fæle Skræk.

Men som de sad, og talde de mange søde Ord,
 Som i forelskte Hjerter i Tusindtal der boer,
 Og som han hende trykket til sin trofaste Varm,
 Da hørde de paa Gaden stor Skrigen og Larm.

I Byen ind man har paa Stigen en Død,
 Saa lang og stiv han laae under Rytterkappen rød;
 Men da de saae de blege Træt, da raabde de brat:
 "Det er den tydske Kunz, som har skudt sig i Nat!"

Erik og Ellen.

Jeg havde fast besluttet det, men vidste ei, hvordan
 Jeg rigtig skulde gribe den Lilles Hjerte an;
 I otte Dage stræbde jeg at naae mit søde Maal,
 Men Leiligheden smuttede mig af Haanden som en Al.

Hun skede mig bestandigt! Forleden bar vi Vand,
 Jeg tænkte: Erik Hansen! nu tee dig som en Mand,
 Sæt dig nu ret i Skif, og vær kuns ikke seen, —
 Da heldte hun mig Spanden over begge mine Been.

Hun bad vel om Forladelse, men satte sig og loe,
 Imens jeg taalig torred i Græsset mine Skor;
 Hun loe, saa Taaren rendte ad hendes Kinder ned,
 Men da jeg vilde tale, sprang hun op, og løb afsted.

Stod hun i Melkestuen, og jeg sneeg mig derind,
 Saa foer hun ud i Kjøkkenet, saa let som en Vind,
 Og sprang jeg saa bagefter, saa var hun ikke der,
 Og allevegne var hun, — kuns ikke mig nær.

Saa hændtes det forleden en Eftermiddag,
 Paa Høstængen laae jeg i bedste Ro og Mag,
 I Lærskeloen nede tæt ved den aabne Dør
 Jeg saae den gamle Trine, hun sad og hegled Hør.

Da gik min lille Ellen over Gaarden saa flink
 Med Roser paa sin Kind og i Diet fjælnske Blink,
 Hun kom i Løen ind til den gamle dove Moer,
 Og rafte hende Kasse med venlige Ord.

Hun feied sig en Plads paa Logulvet reen,
 Og svøbde sine Skjorter om de pene smaa Been,
 Saa sad hun ned, og lagde sin Haand paa Konens Knæer:
 "Hør, spaa mig nu Katrine, mens vi er ene her!"

Men jeg laae paa Stængen som en Skytte bag sit Barn,
 Og hørde, hvad hun sagde, det lystige Barn;
 Den Gamle tørde Brillerne, og satte dem paa,
 Og tog hendes Haand, og gav sig til at spaae.

"Her seer jeg strax i Haanden en deilig Bondegaard,
 Ved Siden bredt og langt et Rigdomsbord der staaer,"—
 Med nysgjerrigt Blik hun selv i Haanden seer:
 "Men siig mig nu, Katrine, staaer der saa ikke meer?"

"Jovist, mit hjerte Barn! den Streg, som her mon gaar,
 Den siger mig, at Alderdom gjør hendes Loffer graar!"
 Med halv undseligt Blik hun paa den Gamle seer:
 "Men siig mig dog, Katrine! staaer der slet ikke meer?"

"Tie hun kun stille, Barn! det bedste kommer her,
 En vakker Ungersvend, han er dig gandske nær!]
 Men han maa komme først; — mærk vel, mit unge Blod!
 Man ei bør ryste Træet, før Frugten den er moed!"

Da reisde sig den Lille, og bort fra Stolen gik,
 Og sagde næsten stødt med alvorlige Blik:
 "Det er vel Erik Hansen? hm! hvad skal jeg saa med ham?"
 "Til Kjærest og til Huusbond, forstaaer hun vel, mit Lam!"

Her staaer, han kommer snart, naa! pas hun kun paa!
 Hvad Skjæbnen eengang vil, det kan man ei undgaae!"—
 Men jeg laae saa glad, som en Skytte bag sit Varn,
 Og hørde, hvad hun sagde, det lystige Varn.

Med Eet hun kom tilbage, saa underligt, saa mildt
 Hun satte tæt sin Mund til den Gamles Dre snildt,
 Med begge sine Hænder hun dulgde hvert et Ord,
 Hun hvidskede saa sagte, og saa tilbage foer.

Ei! hvor den Gamle smidsked, og jeg lytted' til:
 Hvad kan det dog vel være, hvad Ellen vide vil?
 Men Lykken var mig blid: hun er død, den gamle Her,
 Hun raabde: "trende Piger, og Drengébørn ser."

Hoit blusked Ellens Kinder, hun løstede Haanden op,
 Og truede den Gamle, og løb med lette Hop;
 Men jeg lod mig glide fra Hostængen ned,
 Og halv var jeg glad, og halv var jeg vreed. —

Langt inde i vor Skov en Bæk sig skynder frem,
 Og strømmer ned i Søen til sit rolige Hjem;
 Der stod jeg hen mod Aften, og tomred paa en Bro,
 Snart sukkede mit Hjerte, og snart var det fro.

Det var saa luunt i Dalen, det lakked alt ad Nuel,
 Og Fuglene sang Solen et sødeligt Farvel,
 Om Stenen risled Bækken, og Skoven var saa smuk,
 Høit Echo talde efter ethvert mit Drekug.

Der krummer sig en Gangstie ned over Bankens Barm
 Igjennem Buss og Krat. Med Kurven paa sin Arm
 Kom der vor liden Ellen, og bragde mig mit Brød,
 Med gif hun over Banken i Dalens lune Skjød.

Hun vifted sig med Haanden, thi Kinden var saa heed,
 Og paa en styrtet Bog hun træt sig satte ned:
 "Her bringer jeg dig, Erik! din Midastensmad,
 Kom, sæt dig her paa Bullen, og spis, og vær glad!"

Jeg sad ved hendes Side, — hun aabned Kurvens Laag,
 Cia! hvor slog mit Hjerte, og Blodet kom i Kog!
 Jeg vilde til at tale, men Halsen var saa trang,
 Hun smilte: "er du tørstig? saa drik dog en Gang!"

Da stammede jeg sagte: "den lifligste Drik
 Ei qvæge kan mit Hjerte som dit venlige Blik.
 Hvad hjælper mig vel Brødet og den lækreste Brød,
 Naar uden dig, min Ellen, jeg aldrig bliver glad?"

Men alt som jeg talde, saa blev jeg mere fry,
 Jeg holdt paa hendes Haand, at hun ikke skulde flye
 Hun lod mig holde Haanden saa løst og saa lindt,
 Den anden lod hun lege med Stammens Bark og Splint.

"Jeg tjener vel din Fader, — men eier selv en Gaard,
O! bliv min Huustrø kjære, vær nu dog ikke haard!
Mit Stuebord staaer tømret, og det er langt og bredt," —
Da mørkned hun sit Nie, det blev en Smule vredt.

"Hvad Skjæbnen engang vil, det kan man ei modstaae!"
Da løstet hun sit Hoved, og forundret paa mig saae.
"Jeg trofast vil dig elske, til Løkken bliver graa!"
Da drog hun bort sin Haand, og vilde til at gaae.

Men jeg blev mere dristig, jo længere hun taug,
Jeg raabde, mens jeg hentede min Dre, min Sang:
"Det lykkeligste Egtepar, det bliver dog nok vi,
Troer jeg saa vist og fast, som tre til sex er ni!"

Hoit blussed Ellens Ansigt, som Aftensolens Skin,
Hun skyndte sig, og pakkede sin Madkuro ind;
Dog medens Haanden syslede med Iver og med Jil,
Der spilled omkring Munden et fint lille Smil.

Men dette Smil, det blev mig en Morgenrode klar,
Mig hendes Tausshed sødere end tusind Taler var,
Mit Sind var vel bevæget, men saa frydefuldt derved,
Og derfor gif jeg trostlig, og fulgde hendes Fjed.

Ja, ved den høie Stente, som skiller Mark fra Skov,
Der bar jeg hende over, og spurgde ei Forskov;
Tit syndes mig, hun sukked, og ved hvert et Suk der kom,
Jeg ventede med Længsel, jeg skulde faae min Dom.

Men da vi stod ved Porten, og vilde just gaae ind,
 Hun kom til mig, og lagde sin Kind til min Kind,
 Og kysede mig, og sagde saa venlig disse Ord:
 "Saa taler du i Morgen med Fader og med Moer?"

